

کِتَابِ دَوِّمِ سَمُوئِيلِ

داؤود از مرگِ شائول خبر مُوشه

۱ بعد از فَوْتِ شائول، داؤود از شکستِ دَدونِ عمالقییا پس آمد و دُو روز دَ صِقْلَگِ شِشت. ۲ دَ روزِ سَوِّمِ بے بلغه یگ نفر قد کالای چک-و-چیره و خاک دَ سر-و-رُوی شی از لشکرِ شائول آمد. وختی دَ پیشِ داؤود رسید، خود ره دَ زمی آندخته احترام کد. ۳ داؤود ازو پُرسان کده گُفت: "از کُجا آمدی؟" او دَ جواب شی گُفت: "از لشکرِ اسرائیل دُوتا کدیم." ۴ داؤود دَزشی گُفت: "بلده مه بگی که چیز کار شد." او گُفت: "مردُم از جنگ دُوتا کد و غدرِ ازوا کُشته شده اُفتد. شائول و باچه شی یوناتان ام کُشته شد." ۵ اوخته داؤود دَ جوانی که بلده ازو خبر اُوردد، گُفت: "چطور فامیدی که شائول و باچه شی یوناتان مُرده؟" ۶ امو جوان که بلده شی خبر اُوردد، گُفت: "اتفاقاً مه از کوهِ جَلبوعِ تیرِ موشدُم، دَ اُنجی دیدُم که شائول دَ نِیزه خُو تکیه کده و گاڈی های جنگی و سوارای دُشمو دَرُو نزدیک شده موره. ۷ او پُشت خُو ره توخ کد و مره دیده کوی کد. ما گُفتُم، 'اَمْر کُو.' ۸ او دَز مه گُفت: 'تُو کی آستی؟' دَ جواب شی گُفتُم، 'ما یگ عمالقیی اَسْتُم.' ۹ اوخته دَز مه گُفت: 'دَ بله مه ایسته شو و مره بکُش، چراکه ما سخت زخمی شدیم، لیکن جان هنوز دَ وجود مه آسته.' ۱۰ پس ما دَ بله ازو ایسته شده او ره کُشتُم، چُون ما فامیدُم که بعد از اوطور زخمی شدو او زنده نَمَوْنه. بعد ازو ما تاجِ سر شی و بازو بندِ بازوی شی ره گِرِفْتُم و دَ اینجی دَ پیشِ بادار خُو اُوردُم."

۱۱ اوخته داوود و تمام کسای که قد شی بُود از جاغِه خُو گِرِفْتِه کالای خُو ره چک
 کد. ۱۲ اونا بلده شائول و باچه شی یوناتان و بلده لشکر خُداوند و خانوارِ اسرائیل ماتم
 گِرِفْتِه چخرا کد و تا شام روزه گِرِفْت، چراکه اونا قد دَم شمشیر کُشته شده اُفتَدَد.
 ۱۳ داوود دَ امزو جوان که بلده شی خبر اُوردد گُفت: "تُو از کُجا آستی؟" او گُفت:
 "ما باچه یگ آدم بیگنه از عمالِیق اَسْتَم." ۱۴ داوود دَ زشی گُفت: "چطور تُو نترسیدی
 که دِست خُو ره باله کده مَسَح شُدِه خُداوند ره کُشتی؟" ۱۵ اوخته داوود یکی از نفرای
 خُو ره کوی کده گُفت: "پیش بیه، دَ بله ازی حمله کُو!" پس او آمده او ره زَد و
 او مُرد. ۱۶ داوود دَزُو گُفت: "خُون تُو دَ گردونِ خود تُو بَشه، چراکه دان تُو دَ بله تُو
 شاهدی دَد وختیکه گُفتی، 'ما مَسَح شُدِه خُداوند ره کُشْتَم.'" ۱۷

نوحه خانای داوود بلده شائول و یوناتان

۱۷ داوود اینی نوحه ره دَ باره شائول و باچه شی یوناتان خاند: ۱۸ -- و امر کد که
 «نوحه کمون» بلده اولاده یهودا یاد دده شنه. ای نوحه دَ کتابِ یاشار ام نوشته یه. --
 ۱۹ "شان-و-شوکت تُو آی اسرائیل، دَ جای های بلند تُو کُشته شد.

زورآورا چطور کُشته شده اُفتَد!

۲۰ ای توره ره دَ جَت نگید

و دَ کوچه های اَشِقِلون اعلان نکنید؛

اگه نه دُخترِونِ فِلَسْطِینیا خوش مُوشه

و دُخترِونِ ناختنه ها خوشحالی مُونه.

۲۱ آی کوه های جِلبوع، شبنم و بارو دَ بله شمو نباره

و از کِشْتزار های شمو هدیه ها حاصل نَشْنه!

چون دَ اُونجی سپر زورآورا قد خاک-و-خُون آلوده شد،

سپیر شائول، که دیگه قد روغو مسح نَشُد.

۲۲ از خُونِ کُشته شده ها

و از چربی زورآورا،

کمونِ یوناتان پس تاو نَخورد

و شمشیرِ شائول خالی پس نَمَد.

۲۳ شائول و یوناتان دوست دَشتنی و خوش-آیند بُود،

اونا دَ زندگی و مرگ از یگدیگه خُو جدا نَشُد!

اونا از بُرگُجِ ها کده تیزتر بُود

و از شیرا کده قوی تر.

۲۴ آی دُخترنِ اسرائیل، بلده شائول چخرا کینید،

بلده کسی که کالاهای سُرخ و چیزای نفیس ره دز شُمو مُپوشند

و زیوراتِ طِلابی ره دَ کالای شُمو سخت مُوكد.

۲۵ زورآورا چطور دَ دورونِ جنگ کُشته شده اُفتد!

یوناتان کُشته شده دَ جای های بلند اُفتد!

۲۶ آی برار مه یوناتان، ما بلده تُو غُصّه مُونم؛

تُو بلده مه غدر خوش-آیند بُودی.

مُحَبّتِ ازتو بلده مه کلو خاص بُود،

خاصتر از مُحَبّتِ خاتونو.

۲۷ زورآورا چطور کُشته شده اُفتد!

و سلاح های جنگی چطور از بین رفت!

داوود پادشاهِ یهودا موشه

۲ بعد امزی واقعه داوود از خُداوند هدایت طلب کده گُفت: "آیا سون باله دِ یکی از شارای یهودا بورم؟" خُداوند دَز شی گُفت: "بورو." داوود گُفت: "د کدم شی بورم؟" او گُفت: "د حبرون." ۲ پس داوود قد دُو خائون خُو، آخینوعم یزرعیلی و ابیجایل بیوه نابالِ کرملی دِ اُونجی رفت. ۳ داوود امو کسا ره که قد شی بُود، هر کدم شی ره قد خائوار شی دِ اُونجی بُرد؛ و اونا دِ شارای حبرون جای-د-جای شُد. ۴ اوخته مردای یهودا آمده داوود ره دِ اُونجی مَسح کد تا پادشاهِ خائوارِ یهودا شُنه.

وختی دِ داوود گُفته شُد که مردُم یابیشِ جلعاد شائول ره دَفن کده، ۵ داوود قاصدا ره دِ پیشِ مردُم یابیشِ جلعاد ریی کد و دَزوا گُفت: "خُداوند شُمو ره بَرکت بدیه، چُون شُمو دِ حقِ بادار خُو شائول مهربانی کده او ره دَفن کدید. ۶ آلی دُعا مُونم که خُداوند مُحَبَّت و وفاداری خُو ره نصیب شُمو کنه؛ و ما بخاطرِ امزی کار شُمو دِ حق شُمو خوبی مُونم. ۷ پس بیلید که دِستای شُمو قوی بشه و دلیر بشید؛ ازی که بادار شُمو شائول فَوْت کده، خائوارِ یهودا مَره مَسح کده و دِ بِلِه خُو پادشاه جور کده."

جنگِ داوود قد خائوارِ شائول

۸ دِ عَینِ حالِ اَبیرِ باچه نیر قومندانِ لشکرِ شائول، ایشبوشِتِ باچه شائول ره گِرِفته دِ مَحَناییم اُورد ۹ و او ره دِ بِلِه جلعاد، اَشیریا،^a یزرعیل، اِفرایم، بِنیامین و تمامِ اِسرائیل پادشاه جور کد. ۱۰ ایشبوشِتِ باچه شائول چل ساله بُود که دِ بِلِه اِسرائیل پادشاه شُد

^a ۲:۹ دِ جای «اَشیریا» دِ زبونِ عبرانی «اَشوریا» نوشته یه.

و دُو سال پادشاهی کد، لیکن خانوارِ یهودا از داوود پیروی کد. ^{۱۱} مدتی که داوود دَ جبرون دَ بله خانوارِ یهودا پادشاهی کد هفت سال و شش ماه بود.

^{۱۲} دَ امزو عَیتِ اَبنیرِ باچه نیر و خِدمتگرای ایشبوشتِ باچه شائول از مَحناپیم بُر شده دَ جِبعون اَمَد. ^{۱۳} و یوآبِ باچه صَرُوبه^{۱۳} و خِدمتگرای داوود ام بُرو اَمَد و دَ نزدیکِ نُورِ جِبعون قد ازوا رُوی دَ رُوی شد. یگِ جَمِ ازوا دَ یگِ طرفِ نُورِ شِشت و دِیگِه جَمِ ازوا دَ دِیگِه طرفِ نُور. ^{۱۴} اوخته اَبنیرِ دَ یوآبِ کُفت: "بیل که مردای جوان باله شنه و دَ پیشِ رُوی مو زورآزمایی کنه." یوآبِ کُفت: "حُوبه، باله شنه." ^{۱۵} پس اونا باله شده دَ حسابِ پیشِ اَمَد، دوازده نفر از بنیامین از طرفِ ایشبوشتِ باچه شائول و دوازده نفر از خِدمتگرای داوود. ^{۱۶} اوخته هر کُدمِ ازوا سِرِ حریفِ حُو ره گِرفت و شمشیر ره دَ بَغَلِ حریفِ حُو گور کد و پگِ ازوا یگجای دَ زمی اُفتد. امزی خاطر اُونجی ره «حِلقتِ هُصُوریم»^b نام ایشت که دَ جِبعون اَسته. ^{۱۷} دَ امزو روز جنگِ عَدِر سخت بُود و اَبنیر و مردایِ اسرائیل از پیشِ مردایِ داوود شکست خورد.

^{۱۸} سه باچه صَرُوبه یوآب، ایشای و عَسائیل دَ اُونجی بُود؛ و عَسائیل رقمِ آهوی و حشی اَلی چابک-و-تیز بُود. ^{۱۹} پس عَسائیل اَبنیر ره دُمبال کد و دَ عَیتِ دُمبال کدونِ اَبنیرِ طرفِ راست یا طرفِ چپِ تاو نَخورد. ^{۲۰} اَبنیر پُشتِ حُو ره توخ کده کُفت: "عَسائیل، تُو اَستی که مَره دُمبالِ مونی؟" او کُفت: "اَره، ما اَستُم." ^{۲۱} اَبنیر کُفت: "طرفِ راست یا چپِ تاو بُخور و یکی از جوانا ره دستگیر کده سَلاحِ شی ره بَگیر و بُرو." مگم عَسائیل نَخاست که از دُمبالِ کدونِ اَرُو دِستِ بَکشه. ^{۲۲} اَبنیر بسمِ دَ عَسائیل کُفت: "از دُمبالِ کدونِ مه پس تاو بُخور. چرا باید تُو ره دَ زمی بَرَنم؟ بعد اَرُو چطور میتنم رُوی حُو ره دَ برار تُو یوآبِ نشو بدیم؟" ^{۲۳} لیکن عَسائیل نَخاست که پس تاو بُخوره؛ اوخته اَبنیر نِیزه حُو دُور دَده دَ کوره اَرُو زَد که نِیزه از پُشتِ شی بُر شد و او

^a ۲:۱۳ صَرُوبه خوارِ داوود بُود. ^b ۲:۱۶ «حِلقتِ هُصُوریم» یعنی «میدانِ دمِ شمشیر».

دَ اُمونجی اُفتده جای-د-جای مُرد. و هر کسی که دَ اُونجی رسید، یعنی دَ امزُو جای که عَسائیل اُفتده مُردد، ایسته شد.

۲۴ مگم یوآب و ابیشای دَ دُمبالِ اَبنیر رفت و دَ غَیتِ آفتو شِشتو دَ تِپه اَمّاه که رُوی دَ رُوی جِیح دَ راه بیابونِ جِبعون آسته رسید. ۲۵ اولادّه بِنیامین دَ گردِ اَبنیر جم شد و اونا یگ دِسته جور شده دَ بله یگ تِپه ایسته شد. ۲۶ اوخته اَبنیر چِیح زده دَ یوآب گُفت: ”آیا شمشیر باید همیشه مو ره کُشتار کنه؟ آیا تُو نَمیدنی که عاقبتِ ازی کار تلخ آسته؟ پس تا کی دَ نفرای خُو امر نَمونی که از دُمبالِ کدونِ برارون خُو پس تاو بُخوره؟“ ۲۷ یوآب دَ جواب شی گُفت: ”دَ خُدای زنده قَسَم که اگه توره نَموگُفتی، لشکر مو تا صُبح از دُمبالِ کدونِ برارونِ اِسرائیلی خُو دِست نَمیکشید.“ ۲۸ پس یوآب شیپُور ره دَ صدا اُورد و تمامِ لشکر ایسته شد و اونا مَرَدایِ اِسرائیل ره دِیگه دُمبالِ نَکد و دِیگه درگیرِ جنگ نَشُد. ۲۹ اَبنیر و نفرای شی تمامِ امزُو شاو از راهِ عَرَبه سَفر کد و از دریای اُردُن تیر شد و تمامِ صُبح رفته دَ مَحَناییم رسید.

۳۰ وختی یوآب از دُمبالِ کدونِ اَبنیر پس اَمَد و تمامِ مَرُدَم ره جم کد، از خِدمتگاری داوود بَغیر از عَسائیل نَزده نفر گُم بود. ۳۱ لیکن خِدمتگاری داوود سه صد و شصت نفر بِنیامینی ره که نفرای اَبنیر بود، زده کُشتند. ۳۲ اونا عَسائیل ره باله کد و بُرده دَ قبرِ آتِه شی دَ بَیت-لَحَم دَفن کد. اوخته یوآب و نفرای شی تمامِ شاو راه رفت و دَ غَیتِ روز واز شدو دَ جِبرون رسید.

۳ جنگ دَ بَینِ خانوارِ شائول و خانوارِ داوود طُول کشید؛ داوود روز دَ روز قوی موشد، لیکن خانوارِ شائول روز دَ روز ضعیف شده مورفت.

باچه های داوود

۲ اینی باچه ها بلده داوود دَ جِبرون دَ دُنیا اَمَد: باچه اُولباری شی اَمنون از اَخینوعَم یزرعیلی، ۳ دوّم شی کیلاب از ابیجایل بیوه نابالِ کَرَملی، سِوَم شی اَبشالوم باچه معکه

دُخترِ تلمای پادشاهِ جِشور،^۴ چارُم شی آدونیاہ باچہ حَکِیت، پَنجُم شی شِفَطِیا باچہ اَیْطال^۵ و شَشُم شی یترِعام از عِگلہ خائونِ داوود. پگِ امزیا بلدِه داوود دَ جِبرون دَ دُنیا آمد.

اَبْنیرِ قد داوود یگجای مُوشه

۶ وختیکه دَ بَینِ خانوارِ شائول و خانوارِ داوود جنگ بُود، اَبْنیرِ خود ره دَ مینکلِ خانوارِ شائول قوی جور مُوکد. ۷ شائول یگ کَنیز دَ نامِ رِصفه دَشت که دُخترِ آیه بُود. اوخته ایشبوشِت دَ اَبْنیرِ کُفت: ”چرا قد کَنیزِ آیه مه خاو کدی؟“^۸ اَبْنیرِ بخاطرِ تورِه ایشبوشِت عَدَرِ قار شُد و کُفت: ”آیا ما یگ کَلِه سگ بلدِه یهُودا اَسْتُم؟ تا اِمروز ما دَ خانوارِ آیه تُو شائول، دَ برارون شی و دَ دوستای شی وفادار بُودیم و تُو ره دَ دِستِ داوود تسلیم نَکدیم؛ ولِ اِمروز تُو مَرِه بخاطرِ امزی خاتو گُناہکارِ حسابِ مونی.“^۹ خُدا امی ره، بلکہ کَلوترِ ازی ره دَ حَقِ اَبْنیرِ انجامِ بَدِیه؛ اگه ما اَمو چیز ره که خُداوند دَ داوود قَسَمِ خورده، بلدِه شی انجامِ نَدِیم.^{۱۰} و پادشاهی ره از خانوارِ شائولِ گِرِفته تَخْتِ داوود ره دَ بِلِه اِسرائیل و یهُودا از دان تا بَعیرِ شَبَعِ برقرارِ نَکُتُم.“^{۱۱} ایشبوشِتِ نَتَنِست که دَ جوابِ اَبْنیرِ چیزِ بَگیه، چُون اَزو مِیترِ سید.

۱۲ اوخته اَبْنیرِ از طرفِ خود خُو قاصدا ره دَ پِیشِ داوود رَیِ کده کُفت: ”ای سرزمی از کی اَسته؟ قد ازمه عهدِ بسته کُو و ما دِستِ خُو ره قد ازتو یگ مُونُم تا تمامِ اِسرائیل ره سُونِ ازتو بَیرُم.“^{۱۳} داوود کُفت: ”خُوبه، ما قد تُو عهدِ بسته مُونُم، لیکن یگ چیز از تُو مِیخائِم که ابنی اَسته: وختیکه دَ دیدون مه مِیبی مِیخالِ دُخترِ شائول ره گِرِفته بَیر، دَ غَیرِ اَزو رُوی مَرِه نَمینگری.“^{۱۴} اوخته داوود قاصدا ره دَ پِیشِ ایشبوشِتِ باچہ شائول رَیِ کده کُفت: ”خائون مه مِیخالِ ره که دَ صدِ پوستِ ختِنِه فَلَسطِینیا بلدِه خُو نامزادِ کدُم، دَ پِیشِ مه رَیِ کُو.“^{۱۵} پس ایشبوشِتِ نَفرِ رَیِ کده اُو ره از شُوی شی فَلَطِیعیلِ باچہ لایشِ گِرِفت.^{۱۶} ولِ شُوی شی امِ قد اَزو قتی رفت و از پُشتِ اَزو تا

بَحُورِيمِ چخرا کده آمد. اوخته اَبْنیرِ دَ فَلَطِیْعِیلِ گُفت: "تاو خورده پس بوره." و اُو
پس رفت.

۱۷ دَ عَینِ حالِ اَبْنیرِ قد ریش سفیدایِ اِسرائیلِ گپ زده گُفت: "چند مُدَتِ مُوشه که
شُمُو میخاهید که داوود دَ بِلَه شُمُو پادشاه شُنه. ۱۸ پس آلی خاست خُو ره انجام بَدید؛
چُون خُداوند دَ بارِه داوود گُفته، 'دَ وسیلَه خِدمتگارِ خُو داوود، قَوْمِ خُو اِسرائیلِ ره از
دِستِ فَلَسطِینِیا و از دِستِ پَگِ دُشمنایِ شی نِجاتِ مِیدِیم.' ۱۹ امچنان اَبْنیرِ تورِه خُو
ره دَ گوشِ بِنیامینِیا رَسند؛ و بعد اَزُو اَبْنیرِ دَ حِبرون رفت تا تمام چیزایِ ره که دَ نَظَرِ
مردُمِ اِسرائیلِ و خُصوصاً دَ نَظَرِ پَگِ خانوارِ بِنیامینِ خوب معلوم شُدَد، دَ داوود بُگیه.
۲۰ پس اَبْنیرِ قد بیست نفر خُو دَ پیشِ داوود دَ حِبرون آمد و داوود بلده اَبْنیرِ و نفرایِ که
قد شی بُود یگ مِهمانیِ ترتیب دَد. ۲۱ اوخته اَبْنیرِ دَ داوود گُفت: "ما باله شُدِه مورُم
و تمامِ اِسرائیلِ ره دَ پیشِ بادارِ خُو پادشاه جم مُونُم تا اونا قد ازتُو عهد بسته کنه و تُو
دَ بِلَه پَگِ حُکمرانیِ کنی، اُمُو رقم که دِل تُو میخایه." پس داوود اَبْنیرِ ره رُخصت کد
و اُو بَخیر-و-سلامت رفت.

۲۲ دَ امزُو غَیتِ خِدمتگاریِ داوود و یوآب از یگ حمله پس آمد و قد خُو عَدر
وُلجه اُورد. لیکن اَبْنیرِ قد داوود دَ حِبرون نَبُود، چُون داوود اُو ره رُخصت کد و اُو
بَخیر-و-سلامت رفتند. ۲۳ وختی یوآب و تمام لشکری که قد شی بُود رسید، دَ یوآب
گُفته شُد که، "اَبْنیرِ باچه نیرِ دَ پیشِ پادشاه اَمَدَد و پادشاه اُو ره رُخصت کد و اُو
بَخیر-و-سلامت رفت." ۲۴ اوخته یوآب دَ پیشِ پادشاه رفت و گُفت: "چی کدی؟ اونه،
اَبْنیرِ قد پایِ خُو دَ پیشِ تُو اَمَدَد؛ چرا اُو ره رُخصت کدی که بوره؟ ۲۵ تُو مِیدنی که
اَبْنیرِ باچه نیرِ اَمَد تا تُو ره بازی بَدیه و دَ بارِه رفت و اَمَد تُو معلومات بَگیره و از تمام
کارایِ که تُو انجام مِیدی باخبر شُنه."

۲۶ اوخته یوآب از حُضُورِ داوود بَرُو رفت و قاصدا ره از پُشتِ اَبْنیرِ رَبی کد و اونا اُو
ره از نُورِ سِیره پس اُورد؛ لیکن داوود خبر نَشُد. ۲۷ وختیکه اَبْنیرِ دَ حِبرون پس آمد،

یوآب او ره د درگه شار گوشه کد تا قد شی توره خصوصی بگیه؛ اوخته د اونجی بخاطر انتقام خون پرار خو عسائیل قد خنجر د کوره شی زد و او مُرد. ۲۸ پسانتر وختی داوود ای توره ره شنید، او گفت: "ما و پادشاهی مه د حضور خداوند د باره خون ابنیر باچه نیر تا ابد بے گناه آستی. ۲۹ خون ازو د گردون یوآب و تمام خانوار آته شی بشه و د خانوار یوآب همیشه یگو کس بشه که د دانه ریمتو یا مرض کولی گرفتار بشه یا د بله تیاق تکیه کنه یا قد دم شمشیر کشته شده بفته و یا محتاج نان بشه." ۳۰ د امزی رقم یوآب و پرار شی آبیشای ابنیر ره د قتل رسند، چراکه ابنیر عسائیل پرار ازوا ره د جبعون د جنگ کشتد.

۳۱ اوخته داوود د یوآب و تمام نفرای که قد شی بود گفت: "کالای خو ره چک کنید و پلاس پوشیده بلده ابنیر ماتم بگیرید." و داوود پادشاه از پشت جنازه رفت. ۳۲ اونا ابنیر ره د جبرون دفن کد و پادشاه د آواز بلند د سر قبر ابنیر چخرا کد؛ و پگ مردم ام د چخرا کدو شد. ۳۳ و پادشاه بلده ابنیر نوحه خنده گفت:

"آیا ابنیر باید رقمی مومرد که یگ لوده مومره؟

۳۴ دستای تو بسته نبود

و پایای تو زولانه نشد.

رقم کسی که د پیش روی شبرو کشته شده موخته،

تو کشته شده افتدی."

و پگ مردم بسم بلده ازو چخرا کد. ۳۵ اوخته پگ مردم آمد و د حالی که هنوز روز بود داوود ره شله شد که نان بخوره، لیکن داوود قسم خورده گفت: "خدا امی کار ره، بلکه کلوتر ازی ره د حق ازمه کنه، اگه ما نان یا یگو چیز دیگه ره پیش از ششتون آفتو د دان خو بزیم." ۳۶ پگ مردم متوجه شد و ای کار د نظر ازوا خوب معلوم شد؛ امو رقم که هر چیزی ره که پادشاه انجام میدد، د نظر پگ مردم خوب معلوم موشد.

۳۷ پس پگِ نفرای داوود و تمامِ اسرائیل دَ امزُو روز فامید که پادشاه دَ کُشتونِ اَبنیر باچه نیر دِست نَدشته.

۳۸ و پادشاه دَ خِدمتگاری خُو گُفت: "آیا شُمُو نَمیدنید که یگ سرکرده و یگ مَرِد بزرگ امروز دَ اسرائیل کُشته شُدِه اُفتَد؟" ۳۹ ما امروز ضعیف اَسْتُم، باوجودِ که پادشاه مَسَح شُدِه یُم؛ امی نفرأ، یعنی باچه های صَرویه از مه کده قوی تر اَسْتِه. خُداوند شَرِبرو ره دَ مُطابقِ شَرارتِ شی جَزا بِدیه.

کُشته شُدونِ ایشبوشِت

۴۰ وختی ایشبوشِت باچه شائول شَنید که اَبنیر دَ جبرون کُشته شُدِه، دِست-و-پای شی سُست شُد و تمامِ اسرائیل دَ وَحْشَت اُفتَد. ۲ باچه شائول دُو نفر دَشت که اونا قومندانای دِستِه تَعرضی بُود؛ نامِ یگِ ازوا بَعنه بُود و نامِ دِیگِه شی رِیکاب. اونا باچه های رِمونِ بئِروتی از اولادِه بِنیامین بُود، چُون بئِروت دَ جَمِ بِنیامین حِساب مَوْشُد؛ ۳ لیکن بئِروتیا دُوتا کده دَ جَتایم رَفْتُد و تا امروز دَ اُونجی دَ عِنوانِ بیگنه زِندگی مُونِه. ۴ یوناتان باچه شائول یگ باچه دَشت که از هر دُو پای خُو شَل بُود. اُو پَنج ساله بُود که خَبرِ کُشته شُدونِ شائول و یوناتان از یزرعیل رِسید. اوخته دایه شی اُو ره دَ بَغَل خُو گِرِفْتِه دُوتا کد، مگم دَ عَیْتیکِه دَ عَجَلِه دُوتا مَوکد، اُو از بَغَل شی اُفتَد و شَل شُد؛ نامِ امزُو باچه مِفیبوشِت بُود.

۵ یگ روز رِیکاب و بَعنه باچه‌های رِمونِ بئِروتی رَفْتِه دَ غَیْتِ گرمی روز دَ خانِه ایشبوشِت داخل شُد و اُو دَ خَاوِ چاشتی بُود. ۶ اونا دَ بانِه ازی که گَندم مِیگِیره دَ مَنِه خانِه داخل شُد و قد شَمشیر دَ کُورِه ایشبوشِت زَد؛ بعد ازُو رِیکاب و برار شی بَعنه دُوتا کد.^a

^a ۴:۶ دَ تَرجمِه یونانی اینی رقم نِوشته یِه: "خاتونی که دروازه‌وان بُود و گَندم غلبیل مَوکد دَ بلِه شی خَاو اَمَد و اُو خَاو رَفْت؛ و رِیکاب و بَعنه دُزکی داخل رَفْت."

۷ آرے، وختیکه اونا د خانه داخل شد ایشبوشت د اناقِ خاو خُو د بِله چارپایی خاو بُود؛ اوخته اونا او ره زده کُشت و سر شی ره از تن شی جدا کد. بعد ازو سر شی ره گِرِفته تمام شاو از راهِ عَرَبه سفر کد^۸ و سر ایشبوشت ره د پیش داوود د جبرون اُورده د پادشاه گُفت: ”اینه، سر ایشبوشت باچه شائول دُشمون تو که قَصِدِ گِرِفتونِ جان تو ره دشت. خُداوند اِمروز اِنْتِقَامِ بادار مو پادشاه ره از شائول و اولاده شی گِرِفت.“

۹ لیکن داوود د جوابِ ریکاب و برار شی بعنه باچه های رِمونِ بئیروتی گُفت: ”قَسَم د زندگی خُداوند که جان مَره از هر مُصِیبت-و-بَدبختی خلاص کده،^{۱۰} وختی کسی که دز مه خبر دده گُفت، ’اونه، شائول مُرده،‘ و فکر کد که خَبرِ خوش اُورده، ما او ره دِستگیر کدم و د صِقْلَگِ کُشتم. امی جایزه بُود که بلده خبر شی دزو ددم.^{۱۱} پس چیقس کلوتر بَشه جایزه مردای شَریر که یگ آدم نیک ره د خانه شی د بِله جاگه شی کُشته بَشه! و آلی آیا خُونِ ازو ره از شُمو بازخواست نَکنم و شُمو ره از روی زمی نابود نَکنم؟“

۱۲ اوخته داوود د مردای جوان امر کد و اونا امو دُو ره کُشت؛ اونا دِست و پای ازوا ره مُنثی کد و جَسَدای ازوا ره د پالوی نُورِ جبرون اوزو کد. لیکن سر ایشبوشت ره گِرِفته د قَبْرِ اَبْنیرِ د جبرون دَفن کد.

داوود پادشاهِ اسرائیل موشه

۱ اوخته تمام طایفه های اسرائیل د پیش داوود د جبرون آمد و گُفت: ”توخ کو، مو گوشت و استغون تو استی.^۲ د گذشته ام وختیکه شائول د بِله مو پادشاه بُود، ای تو بُودی که لشکرِ اسرائیل ره بُرو موبردی و داخل میوردی. امچنان خُداوند دز تو گُفت، ’تو قوم مه اسرائیل ره رهبری^۳ مونی و تو د بِله اسرائیل حُکمران موشی.‘“

۳ پس تمام ریش سفیدای اسرائیل د پیش پادشاه د جبرون آمد و داوود پادشاه د جبرون د حُضُورِ خُداوند قد ازوا عهد بسته کد و اونا داوود ره مَسَح کد تا د بِله اسرائیل پادشاه

^۲ ۵:۲ د جای «رهبری» د زیونِ عبرانی «چوپونی» نوشته یه.

شُنه. ^۴ داوود سی ساله بود که پادشاه شد و چل سال پادشاهی کرد. ^۵ او هفت سال و شش ماه دَ جِبرون دَ بِلَه یهودا پادشاهی کرد و سی و سه سال دَ اورشَلیم دَ بِلَه تمام اسرائیل و یهودا پادشاهی کرد.

^۶ دَ امزو غَیت پادشاه و نفرای شی دَ اورشَلیم دَ خِلافِ یبوسیا که باشنده های امزو سرزمی بود رفت و اونا دَ داوود گُفت: "تو دَ اینجی داخل شده نَمیتنی! حتی کورا و لنگا تو ره پس دور میدیه." اونا قد خود خُو موگُفت: "داوود دَ اینجی داخل شده نَمیتنه." ^۷ لیکن داوود قلعه صهیون ره گرفت که فعلاً شارِ داوود گُفته موشه. ^۸ داوود دَ امزو روز گُفت: "هر کسی که میخیاه یبوسیا ره بزَنه، باید از جایی که او دَ مَنه قلعه موره دَ بِلَه لنگا و کورای که داوود ازوا بد موبره حمله کنه." امزی خاطر گُفته شده: "کور و لنگ دَ خانه^۹ داخل نموشه."

^۹ دَ امزی رقم داوود دَ قلعه جای-د-جای شد و او ره «شارِ داوود» نام کرد. داوود دَ گرد-و-بر شی از دیوالِ قلعه طرفِ داخل آبادی کرد. ^{۱۰} داوود روز دَ روز بزرگ شده مورفت، چُون خُداوند، خُدا ی لشکرها قد ازو بود.

^{۱۱} دَ امزو غَیت جیرام پادشاهِ صُور قاصدا ره قد چپوای درختِ سرو و نجارا و سنگ تراشا دَ پیش داوود رَبی کرد؛ و اونا بلده داوود یگ خانه آباد کرد. ^{۱۲} اوخته داوود فامید که خُداوند او ره دَ بِلَه اسرائیل بحیثِ پادشاه مقرر کرده و پادشاهی ازو ره بخاطر قوم خُو اسرائیل دَ جایگاهِ بلند قرار دده. ^{۱۳} بعد ازی که داوود از جبرون دَ اورشَلیم آمد، او دیگه کنیزا و دخترتو ره ام خائو کرد و باچه ها و دخترتو دیگه ام بلده ازو دَ دنیا آمد. ^{۱۴} نام های اولادای که بلده ازو دَ اورشَلیم دَ دنیا آمد، ازی قرار آسته: شَموعا، شوباب، ناتان، سُلیمان، ^{۱۵} یبحار، اِیشوع، نِفگ، یافیع، ^{۱۶} اِیشمع، اِیداع و اِیفلیط.

^۸ ۵:۸ دَ ترجمه یونانی "خانه خُدا" نوشته یه.

داوود فَلَسطِینیا ره شِکست میدیه

۱۷ وختی فَلَسطِینیا شِنید که داوود ره بَحیثِ پادشاهِ اسرائیل مَسَح کده، تمام فَلَسطِینیا سُون باله بلده پالیدونِ داوود آمد. امی که داوود دَزی باره شِنید، اُو دَ قلعه داخلِ شُد. ۱۸ فَلَسطِینیا آمده دَ دَرّه رِفائیا تیت شُد. ۱۹ اوخته داوود از خُداوند هِدایت طلب کده گُفت: "آیا دَ خِلافِ فَلَسطِینیا بورم؟ آیا اونا ره دَ دِستِ ازمه تسلیم مونی؟" خُداوند دَ داوود گُفت: "بورو، ما فَلَسطِینیا ره حتماً دَ دِست تُو تسلیم مونم." ۲۰ پس داوود دَ بعل-پِراسیم آمد و اونا ره دَ اُونجی شِکست دده گُفت: "خُداوند دَ بَینِ دُشمنای مه دَ پیشِ رُوی مه رَخنه کد، رَقمی که آوا رَخنه مونه." امزی خاطر امو جای ره بعل-پِراسیم^a نام کد. ۲۱ فَلَسطِینیا بُت‌های خُو ره دَ اُونجی ایله کد و داوود و نفرای شی اونا ره گِرِفته بُرد.

۲۲ فَلَسطِینیا بسم باله آمد و دَ دَرّه رِفائیا تیت شُد. ۲۳ اوخته داوود از خُداوند هِدایت طلب کد و خُداوند گُفت: "باله نرو، بلکه دَوره کده دَ پُشتِ سرِ ازوا بورو و دَ پیشِ درختونِ توت دَ بله ازوا حمله کو. ۲۴ وختیکه آوازِ قَدَمِ ها ره از بله درختونِ توت شِنیدی، اوخته عَجَله کو، چراکه دَ امزو غَیت خُداوند پیشلون تُو حَرکت مونه تا لشکرِ فَلَسطِینیا ره بَرَنه." ۲۵ پس داوود امو رَقم کد که خُداوند دَزو آمر کد و او فَلَسطِینیا ره از جِبعه تا جازر شِکست دَد.

پس اُردونِ صندوقِ عهد

۱ داوود بسم تمامِ مردایِ چیرگه‌تویِ اسرائیل ره که سی هزار نفر بود جَم کد. ۲ اوخته داوود و پگِ نفرای که قد شی قتی بود باله شده سُون بعل-یهودا^b ربی شُد تا صندوقِ خُدا ره ازونجی بیره، صندوقی ره که دَ «نام» یاد موشُد، یعنی دَ نامِ

^a ۵:۲۰ «بعل-پِراسیم» یعنی «صاحبِ رَخنه». ^b ۶:۲ «بعل-یهودا» نامِ دیگه «قَرِیت-یعاریم» آسته.

خُداوند لشکرها که دَ بِلِهَ صندُوقِ دَ مینکلِ کِروِیبا حُضُورِ دَشت. ^۳ اونا صندُوقِ خُدا ره دَ بِلِهَ یِگِ کِراچی نو ایشْت و او ره از خانِه اَیناداب که دَ بِلِهَ تِپِه بُودِ گِرفْتِه اُورد. عَزّا و اَخیو باچِه های اَیناداب کِراچی نو ره هِی مُوکد. ^۴ وختیکِه اونا کِراچی ره قد صندُوقِ خُدا از خانِه اَیناداب از تِپِه میوُرد، اَخیو پِیشِ رُوی صندُوقِ مورفت. ^۵ دَمزُو غَیت داوُود و پِگِ خانوارِ اِسرائیلِ دَ حُضُورِ خُداوند قد تمامِ قُوتِ خُو بازی کده قد آلاَتِ مُوسیقی سُرُود میخانَد، یعنی قد بَرَبطِ ها، چَنگِ ها، دَیرِه ها، دُولِ ها و سَنجِ ها.

^۶ وختی اونا دَ خرموجوی ناکون رسید، عَزّا دِستِ خُو ره سُونِ صندُوقِ خُدا دِراز کد و او ره محکم گِرفْت، چُون پای گاوو لخشید. ^۷ اوخته آتِشِ غَضَبِ خُداوند دَ بِلِهَ عَزّا داغ شُد و خُدا او ره بخاطرِ خطایِ شی دَ اُمونجی زَد و او دَ اُمونجی دَ پِیشِ صندُوقِ خُدا مُرد. ^۸ داوُود سخت غَمگی شُد، چِراکه خُداوند دَ بِلِهَ عَزّا حمله کدُد؛ پس اُمو جای ره فارِص-عَزّا^۹ نام کد که تا امروز دَمزی نام یاد موشه. ^۹ دَ امزُو روز داوُود از خُداوند ترسید و گُفْت: ”چَطُور صندُوقِ خُداوند دَ پِیشِ ازمه بیه؟“ ^{۱۰} پس داوُود نَخاست که صندُوقِ خُداوند ره دَ پِیشِ خُو دَ شارِ داوُود بُره؛ بَلِکِه داوُود او ره دَ خانِه عوبید-ادوم جَتی بُرد. ^{۱۱} صندُوقِ خُداوند دَ خانِه عوبید-ادوم جَتی مَدَتِ سِه ماه مَنَد و خُداوند عوبید-ادوم و تمامِ خانوارِ شی ره بَرکت دَد.

^{۱۲} اوخته دَ داوُود پادشاه گُفْتِه شُد که، ”خُداوند خانوارِ عوبید-ادوم و تمامِ مال-و-دارایی شی ره بخاطرِ صندُوقِ خُدا بَرکت دَدِه.“ پس داوُود رفت و صندُوقِ خُدا ره از خانِه عوبید-ادوم قد خوشحالی دَ شارِ داوُود اُورد. ^{۱۳} کسای که صندُوقِ خُداوند ره موبُرد وختی شَش قَدَم رفت، داوُود یِگِ نرگا و یِگِ گوسِلِه چاغی ره قُربانی کد. ^{۱۴} داوُود دَ حالیکه یِگِ ایفُودِ کتانی ره دَ گِردِ خُو پیچ کدُد، قد تمامِ قُدْرَتِ خُو دَ حُضُورِ خُداوند بازی مُوکد. ^{۱۵} دَ امزی رقم داوُود و تمامِ خانوارِ اِسرائیلِ صندُوقِ خُداوند ره قد چِیغ-و-شُورِ خوشحالی و آوازِ شِیپُورِ باله اُورد. ^{۱۶} امی که صندُوقِ خُداوند دَ شارِ داوُود

^۸ ۶:۸ «فارِص-عَزّا» یعنی «حمله دَ بِلِهَ عَزّا».

داخل شد، میخال دختر شائول از کلبین خانه توخ کده دید که داوود پادشاه د حُصور خداوند خیزک-و-قِرتک زده بازی مونه. پس او داوود ره د دل خو تحقیر-و-توهین کد. ^{۱۷} اونا صندوق خداوند ره داخل آورده د جای شی د مَنه خیمه که داوود بلده شی ایسته کدد ایشت؛ و داوود قربانی های سوختنی و قربانی های سلامتی د حُصور خداوند تقدیم کد. ^{۱۸} وختیکه داوود از تقدیم کدون قربانی های سوختنی و قربانی های سلامتی خلاص شد، او مردم ره د نام خداوند لشکرها برکت دد ^{۱۹} و د پگ مردم، یعنی د تمام جمعیت اسرائیل، ام د مردا و ام د خائونو د هر کدم شی یگ دانه نان، یگ توتِه گوشت^۳ و یگ دانه کیک کشمشی دد. بعد ازو تمام مردم هر کدم شی طرف خانه خو رفت.

^{۲۰} اوخته داوود د خانه خو رفت تا خانوار خو ره برکت بدیه، لیکن میخال دختر شائول د دم راه شی آمده د طعنه گفت: ”پادشاه اسرائیل امروز چیقس خود ره با حرمت کد وختیکه خود ره د پیش چیمای کینزای خدمتگاری خو لُچ کد، امو رقم که یگ نفر ایلهی خود ره لُچ کده بی ابرو مونه.“

^{۲۱} داوود د میخال گفت: ”ای کار مه د حُصور خداوندی بود که مره د جای آته تو و پگ خانوار شی انتخاب کد تا مره د بله قوم خداوند، یعنی اسرائیل حکمران تعیین کنه؛ امزی خاطر ما د حُصور خداوند بازی کدم. ^{۲۲} ما ازی کده ام کلوتر خود ره حقیر مومم و د نظر خود خو پست موشم، لیکن د باره کینزای که توره گفتی، د پیش ازوا احترام پیدا مومم.“ ^{۲۳} و میخال دختر شائول تا روز مردون خو صاحب اولاد نشد.

وعده خدا د داوود

۱ وختی پادشاه د خانه خو جای-د-جای شد و خداوند او ره از شر پگ دشمنای گرد-و-بر شی آرامی دد، ^۲ پادشاه د ناتان نبی گفت: ”توخ کو، ما د خانه که از چیو سرو آباد شده زندگی مومم، د حالیکه صندوق خدا د مَنه پرده های خیمه قرار

^۳ ۱۹:۶ یا یگ دانه کیک خرمایی.

دَرِه. “ ۳ ناتان د پادشاه گُفت: ” بورو، هر چیزى که د دِل تُو آسته انجام بدى، چُون خُداوند قد تُو آسته. ”

۴ مگم د امزو شاو کلام خُداوند د ناتان آمده گُفت:

۵ ” بورو و د خِدمتگار مه داوود بگى که خُداوند اینى رقم مَوگيه، تُو کسى نِیستى که بلده مه خانه آباد کنى تا ما دز شى جاي-د-جای شُنم. ۶ ما از روزى که بنى اسرائیل ره از مصر بُرو اُوردُم تا امروز د یگ خانه جاي-د-جای نَشُدیم، بلکه د یگ خیمه که جایگاه مه بود د حرکت بُودیم. ۷ ما د هر جاي قد پگ بنى اسرائیل د حرکت بُودیم، آیا هرگز ما یگ کلمه دزى باره د یکى از رهبرای اسرائیل گُفتیم؟ آیا د کسای که اونا ره بلده چوپونى قوم خُو اسرائیل مقرر کُدم، گُفتم که، ” چرا بلده مه یگ خانه از چپو سرو آباد نمونید؟ ”

۸ پس آلى د خِدمتگار مه داوود بگى که خُداوند لشکرها اینى رقم مَوگيه، ما تُو ره از علفچَر از پُشت رمه گِرِفتم تا د بله قوم مه اسرائیل حُکمران شنى. ۹ د هر جاي که مورفتى ما قد تُو بُودم و پگ دُشمنای تُو ره از پیش روى تُو ناپُود موكُدم؛ و آلى ما نام تُو ره بزرگ مُونم، رقم نام بزرگای روى زمى. ۱۰ ما بلده قوم خُو اسرائیل یگ جاي تعیین مُونم و اونا ره د اُنجى جاي-د-جای مُونم تا اونا د جاي خودون خُو زندگى کنه و دیگه ترس-و-لرز نَدشته بشه؛ و مردمای شریر-و-بدکار دیگه اونا ره آزار-و-اَذیت نکنه مثل که سابق موكُدم، ۱۱ یعنی د دورونى که قاضى ها ره د بله قوم خُو اسرائیل تعیین موكُدم. آرے، ما تُو ره از شر پگ دُشمنای تُو آرام مُونم. ’

امچنان دزو بگى که خُداوند دز تُو خبر دده مَوگيه، ’ خُداوند خانه تُو ره آباد مونه. ۱۲ وختیکه روز تُو پوره شنه و قد بابَه کلونای خُو تى خاک خاو کنى، اوخته ما اولادِه تُو ره که از پُشت کمر تُو د وجود ميبه، بعد از تُو د جاي تُو ایستلجى مُونم و پادشاهى شى ره برقرار موكُدم. ۱۳ اونمو بلده نام مه یگ خانه

آباد مونه و ما تخت پادشاهی ازو ره تا ابد برقرار نگاه مونم. ^{۱۴} ما آته ازو موشم و او باچه مه موشه؛ لیکن اگه خطا کنه، ما او ره قد تیاقِ انسان ها، قد ضربه های تیاقِ بنی آدم آدب میدیم. ^{۱۵} مگم مُحَبَّت-و-رَحْمَت مه ازو دور نَمُوشه، رقمیکه از شاتول دور کدم، از کسی که او ره از پیش روی تو باله کدم. ^{۱۶} خانه تو و پادشاهی تو تا ابد دَ حُضُور مه پایدار مومنه و تخت تو تا ابد برقرار موشه.

^{۱۷} پس ناتان مطابقِ تمام امزی توره ها و پگ امزی رویا قد داوود توره گفت.

دُعای داوود

^{۱۸} اوخته داوود پادشاه رفته دَ حُضُورِ خُداوند شِشت و کُفت: "آی خُداوند-خُدا، ما کیی اَسْتُم و خانوار مه چی آسته که تو مَره تا ای مقام رَسندے؟ ^{۱۹} ای ام دَ نَظَر تو کَم اَمَد، آی خُداوند-خُدا، چُون تو دَ باره خانوارِ خِدمتگار خُو که دَ زمانای دُور مییه ام توره گفتی. آی خُداوند-خُدا، آیا قد پگِ اِنسان ها امی رقم رفتار مونی؟ ^{۲۰} علاوه ازی داوود دیگه چی میتنه دز تو بگیه، چُون تو خِدمتگار خُو ره مینَخشی، آی خُداوند-خُدا. ^{۲۱} بخاطرِ وعده خُو و مُطابِقِ مِیل خُو تو پگِ امزی کارای بزرگ ره انجام ددی تا خِدمتگار خُو ره از مقصد خُو باخبر کنی. ^{۲۲} امزی خاطر تو بزرگ آستی، آی خُداوند-خُدا، چُون امو رقم که مو قد گوشای خُو شنیدے، هیچ کس رقم از تو آلی نییه و غیر از تو دیگه خُدا وجود ندره. ^{۲۳} رقم قَوْم تو اِسرائیل، دَ رُوی زمی کُدم مِلّت آسته که خُدا رفته اونا ره آزاد کده بَشه و اونا ره بلده خُو قَوْم جور کده بَشه؟ تو نام خُو ره مشهور کدی و کارای بزرگ و باهیبت بلده قَوْم خُو انجام ددی و ختیگه مِلّت ها و خُدايون ازوا ره از پیش روی قَوْم خُو هی کدی. ^{۲۴} ^a و تو قَوْم خُو اِسرائیل ره بلده خُو آباد-و-اُستوار کدی تا اونا بلده همیشه قَوْم تو بَشه و تو، آی خُداوند، خُداي ازوا بَشی.

^a ۷:۲۳ «هی کدی» از ترجمه یونانی آسته، ولے دَ زیونِ عبرانی «سرزمین خُو» نوشته یه.

۲۵ و آلی ای خُداوند-خُدا، وعده ره که دَ باره خِدمتگار خُو و خانوار شی کدی تا اَبَد برقرار نِگاه کُو و چِیزی ره که گُفتی، مُطابقِ اَزو عمل کُو. ۲۶ بیل که نام تُو تا اَبَد بزرگ بُمَنه و گُفته شُنه، 'خُداوندِ لشکرها خُدايِ اِسرائیل اَسته؛' و خانوارِ خِدمتگار تُو داوود دَ حُضُور تُو برقرار بُمَنه. ۲۷ چُون تُو، ای خُداوندِ لشکرها خُدايِ اِسرائیل، ای ره دَ خِدمتگار خُو بَرَمَلا کده گُفتی، 'ما خانِه تُو ره آباد مُونم.' امزی خاطر خِدمتگار تُو جُرأت کد که امی دُعا ره دَ حُضُور تُو بیره. ۲۸ و آلی ای خُداوند-خُدا، تنها تُو خُدا اَستی و تورای تُو حقیقت اَسته و تُو امی چِیزی خُوب ره دَ خِدمتگار خُو وعده کدی. ۲۹ پس آلی مِهربانی کده خانوارِ خِدمتگار خُو ره بَرکت بَدی تا دَ حُضُور تُو بَلدِه همیشه باقی بُمَنه، چُون خود تُو ای خُداوند-خُدا ای ره گُفتی؛ و قد بَرکتِ از تُو خانوارِ خِدمتگار تُو تا اَبَد بَرکت یافته موشه."

پیروزی داوود

۱ بعد از چند وخت داوود فَلَسطینیا ره زده سرکوب کد و میتگ-اماه ره از دِست فَلَسطینیا گِرِفت. ۲ او موآبیا ره ام شکست دَد. او اونا ره دَ رُوی زمی خاَوَلجی کده قد ریسپو اندازه کد و از هر سِه اندازه ریسپو دُو اندازه شی ره کُشت و اندازه سِوم ره زنده ایشَت. پس موآبیا خِدمتگاری داوود شُد و دَزُو جَزیه مِیدَد.

۳ داوود هَدَد-عِزِر باچِه رِحوب، پادشاهِ صوبه ره وختیکه مورفت تا قُدرت خُو ره دَ بَغِلِ درِیای فَرَات بسم دَ دِست بیره، زَد. ۴ و داوود یگ هزار و هفت صد سوار و بیست هزار عسکرِ پیدِه اَزو ره اَسبِر گِرِفت و سِنِگِیرِ پایای تمامِ اَسپای گاڈی های جنگی ره مُنثی کد،^a لیکن بَلدِه صد گاڈی جنگی امزُو اَسپ ها نِگاه کد. ۵ وختی مَرْدُم ارام از دِمِشَق اَمَد که دَ هَدَد-عِزِر پادشاهِ صوبه کومک کنه، داوود بیست و دُو هزار نفر ازوا ره ام کُشت. ۶ داوود دَ منطقه مَرْدُم ارام دَ دِمِشَق پیره-دارخانه ها قرار دَد و ارامیا

^a ۴:۸ سِنِگِیرِ پایای اَسپ ها مُنثی کد تا اونا دَویدِه نَتَنه بَلکِه تنها راه گشته بَتَنه.

خدمتگارِ داوود شد و دَرُو جَزیه میدَد. دَ امزی رقم خُداوند دَ داوود دَ هر جای که مورفت پیروزی میدَد. ^۷ داوود سپرهای طَلایی ره که دَ پیشِ خدمتگاری هَدَد-عِزِر بُود گِرِفت و دَ اورُشَلیم آورد. ^۸ امچُنان از باته و بیروتای که شارای هَدَد-عِزِر بُود، داوود پادشاه برونزِ بے اندازه کَلو دَ دِست آورد.

^۹ وختی توعی پادشاهِ حَمات شَنید که داوود تمامِ لشکرِ هَدَد-عِزِر ره شکست دَدَه، ^{۱۰} او باچه خُو یورام ره دَ پیشِ داوود پادشاه رَی کد تا احوالِ سَلامتی اَزو ره پُرسان کنه؛ و ازی که داوود قد هَدَد-عِزِر جنگ کده و او ره شکست دَدَه، بَلدِه شی تبریک بُگیه، چُون هَدَد-عِزِر قد توعی جنگ دَشت. یورام بَلدِه اَزو چیزای نُقرهیی، طَلایی و برونزی آورد. ^{۱۱} داوود پادشاه امی چیزا ره ام دَ خُداوند وَقَف کد، اَمو رقم که نُقره و طَلّا ره از پگِ مِلّت های شکست خورده وَقَف کُد، ^{۱۲} یعنی از ارام، ^a موآب، عمونیا، فَلَسطینیا، عمالیقیا و وُلجِه هَدَد-عِزِر باچه رِحوب، پادشاهِ صوبه.

^{۱۳} داوود دَ غَیتِ پس اَمدو هژده هزار نفرِ اِدومیا^b ره دَ دَرِه نَمک زَد و دَمزی رقم بَلدِه خُو نامِ کَنه کَمایی کد. ^{۱۴} او دَ اِدوم پیره دارخانه ها قرار دَد، یعنی دَ تمامِ اِدوم؛ و پگِ اِدومیا خدمتگارِ داوود شد. دَ امزی رقم خُداوند دَ داوود دَ هر جای که مورفت پیروزی میدَد.

^{۱۵} داوود دَ بَله تمامِ اِسرائیل پادشاهی مُوکد و عدالت و اِنصاف ره دَ مینکل پگِ قوم خُو دَ جای میوَرَد. ^{۱۶} یوآب باچه صَرویه قومندانِ لشکر بُود و یهوشافاط باچه اخیلُود کاتب؛ ^{۱۷} صادوق باچه اخیطُوب و اخیملک باچه اَبیاتار پیشوایو بُود و سَرایا مُنشی؛ ^{۱۸} بنایاه باچه یهویداع قومندانِ کریتیا و فِلتیا^c بُود و باچه های داوود مقامِ پیشوایی دَشت.

^a ۸:۱۲ دَ جای «ارام» دَ ترجمه یونانی و دَ بعضی ترجمه های دیگه «ادوم» نوشته یه. ^b ۸:۱۳ دَ

جای «ادومیا» دَ اکثرِ نُسخه های عبرانی «ارامیا» نوشته یه و لے دَ کتابِ ۱ تواریخ فصل ۱۸ آیه ۱۲ «ادومیا» نوشته یه. ^c ۸:۱۸ کریتیا و فِلتیا مُحافظینِ داوود پادشاه بُود.

مهربانی داوود د بِلِه مِفیبوشِت

۹

۱ یگ روز داوود پُرسید: ”آیا از خانوارِ شائول هنوز کدم کس باقی منده تا بخاطرِ یوناتان د حقِ ازو مهربانی کنم؟“ ۲ د امزو غیت یگ خدمتگارِ خانوارِ شائول د نامِ صیبا د اونجی بود و اونا او ره کوی کده د پیشِ داوود اورد و پادشاه ازو پُرسان کده گُفت: ”آیا تو صیبا آستی؟“ صیبا گُفت: ”خدمتگار تو حاضر آسته.“ ۳ پادشاه گُفت: ”آیا از خانوارِ شائول هنوز کدم کس باقی منده تا بخاطرِ خدا د حق شی مهربانی کنم؟“ صیبا د پادشاه گُفت: ”یگ باچه یوناتان هنوز باقی یه که از پایای خو شل آسته.“ ۴ پادشاه از شی پُرسان کد: ”او د کجا یه؟“ صیبا د پادشاه گُفت: ”فِعلاً او د خانه ماکیر باچه عمیئیل د لو-دبار آسته.“ ۵ اوخته داوود پادشاه نفر ری کد و اونا او ره از خانه ماکیر باچه عمیئیل از لو-دبار گِرِفته اورد.

۶ وختی مِفیبوشِت باچه یوناتان د پیشِ داوود آمد، خود ره قد روی خو آندخته احترام کد. داوود گُفت: ”تو مِفیبوشِت آستی؟“ او گُفت: ”خدمتگار تو حاضر آسته.“ ۷ داوود دز شی گُفت: ”نترس؛ ما بخاطرِ آته تو یوناتان حتماً د حق تو مهربانی مونم و تمام زمینِ بابه^a تو شائول ره دز تو پس میدیم و تو همیشه د سرِ دسترخونِ ازمه نان موخوری.“ ۸ مِفیبوشِت احترام کد و گُفت: ”ما خدمتگار تو چی آستم که تو د حقِ ازمه وری سگِ مُرده مهربانی مونی؟“

۹ اوخته پادشاه صیبا خدمتگارِ شائول ره کوی کده گُفت: ”هر چیزی که د شائول و خانوار شی تعلق دشت، ما د نوسه بادر تو ددم.“ ۱۰ پس تو، باچه های تو و خدمتگاری تو زمی ره بلده ازو کشت کنید و حاصل شی ره بیرید تا نوسه بادر تو بلده خوردو خوراک دشته بشه، لیکن مِفیبوشِت نوسه بادر تو همیشه د سرِ دسترخونِ ازمه نان موخوره.“ صیبا پوزده باچه و بیست خدمتگار دشت. ۱۱ صیبا د پادشاه گُفت: ”رقمی

^a ۹:۷ بابه یعنی باکل.

که تمام چیزها را با دارمه پادشاه خدمتگاران خود امر کرده، اموری را که خدمتگاران او را انجام میدادند. " پس مَفِیوَشِت دَ سِرِ دِستَرخونِ داوود رقم یکی از باچه های پادشاه نان مَخورد. ^{۱۲} مَفِیوَشِتِ یگِ باچه جوان دَ نامِ مِیکا دَشت. پس تمام کسای که دَ خانِه صِیبا زندگی مَکد خدمتگارانِ مَفِیوَشِت شُد. ^{۱۳} مَفِیوَشِت دَ اورشَلیم جای-د-جای شُد، چراکه همیشه دَ سِرِ دِستَرخونِ پادشاه نان مَخورد. او از هر دُو پای خُو شَل بود.

پیروزی داوود دَ بَلِه عمونیا

۱ بعد از یگِ مُدَت زَمان پادشاهِ عمونیا فَوَت کد و باچه شی حائون جانشینِ اَزو شُد. ^۲ داوود گُفت: " ما مِیخائِم که قد حائون باچه ناحاش دَ نِیتِ نیکِ رفتار کُنم، اموری را که آتِه شی قد ازمه دَ نِیتِ نیکِ رفتار کد. " اوخته داوود از دِستِ خدمتگارانِ خُو پیغامِ رَبی کد تا او ره بخاطرِ آتِه شی تَسَلِیتِ بُگیه. وختیکه خدمتگارانِ داوود دَ سرزمینِ عمونیا آمد، ^۳ حاکمرانای عمونیا دَ بادار خُو حائون گُفت: " آیا فِکَرِ مونی که داوود بخاطرِ احترامِ آتِه تُو ای قاصدا ره قد پیغامِ تَسَلِیتِ دَ پیشِ تُو رَبی کده؟ نَه، داوود خدمتگارانِ خُو ره بخاطرِ معلوماتِ جَم کدو و جاسوسی کدو دَ باره شارِ رَبی کده تا شار ره سرنگون کنه. " ^۴ پس حائون خدمتگارانِ داوود ره گِرِفته نِیمِ رِیشِ ازوا ره کل کد و کالاهای ازوا ره از کمر تا پُشتِ ران چَک کده اونا ره سُون راهِ شی رَبی کد. ^۵ وختی دَ داوود خِبر دَده شُد، او دَ دَمِ راهِ ازوا نفرِ رَبی کد، چُون اونا غَدِرِ احساسِ شَرَم مَکد. پادشاه دَزوا گُفت: " دَ اَریحا بَمَنید تا رِیشِ های شُمُو بَرَسه، بعد اَزو پس بَیید. "

۶ وختی عمونیا دید که داوود ازوا بدبُر شُد، اونا از ارامیای بیت-رحوب و ارامیای صوبه بیست هزار عسکرِ پیده و از پادشاهِ مَعکه یگِ هزار نفر و از مردای طوب دوازده هزار نفر ره اَجیر کد. ^۷ غَیبتیکه داوود دَزی باره شَنید، او یوآب ره قد تمام لَشکرِ مردای

جنگی ریی کد. ^۸ عمونیا ام بُر شُده آمد و دَ دانِ درگه شار بلده جنگ آمادگی گرفت، لیکن ارامیای صوبه و رحوب و مردای طوب و معکه دَ اطرافِ شار علیده آماده شُد. ^۹ وختی یوآب دید که جنگ دَ خلاف شی از دُو رُخ دَر میگیره، یعنی ام از پیشِ رُوی و ام از پُشتِ سر، او چند نفر از مردای چرگه تُوئی اسرائیل ره انتخاب کد و اونا ره دَ برابر ارامیا قرار دَد؛ ^{۱۰} و باقی نفره دَ دَستِ برار خُو آبیشای تسلیم کد و اونا دَ برابر عمونیا آمادگی گرفت. ^{۱۱} یوآب کُفت: ”اگه ارامیا دَ بله مه زور شُد، تُو دَ کومکِ ازمه بیه و اگه عمونیا دَ بله ازتُو زور شُد، ما دَ کومکِ ازتُو مییم. ^{۱۲} قوی بشید و ببید که بخاطرِ قومِ خُو و بخاطرِ شارای خُدای خُو مردانه جنگ کنی. ازو او سو خُداوند هر چیزی که دَ نظر شی خُوب معلوم موشه امو ره انجام بدیه.“

^{۱۳} پس یوآب و نفرای که قد شی قتی بُود پیش رفت تا قد ارامیا جنگ کنه؛ ولے اونا از پیشِ ازو دُوتا کد. ^{۱۴} وختی عمونیا دید که ارامیا دُوتا کد، اونا ام از پیشِ آبیشای دُوتا کده دَ منّه شار رفت. اوخته یوآب از جنگِ عمونیا پس تاو خورد و دَ اورشلیم آمد. ^{۱۵} وختی ارامیا دید که اونا از پیشِ لشکرِ اسرائیل شکست خورده، اونا بسم جم شُده یگجای شُد. ^{۱۶} هدد-عزیر نفر ریی کد و ارامیای ره که دَ او طرفِ دریای فرات بُود آورد؛ اونا دَ حیللام آمد و شوپک قومندانِ لشکرِ هدد-عزیر پیشلون ازوا میمد. ^{۱۷} وختی دَ داوود خبر رسید، او پگِ لشکرِ اسرائیل ره جم کد و از دریای اُردن تیر شُده دَ حیللام آمد. اوخته ارامیا خود ره دَ خلافِ داوود آماده کد و قد شی جنگ کد. ^{۱۸} لیکن ارامیا از پیشِ لشکرِ اسرائیل بسم دُوتا کد و داوود هفت صد سوارِ گاڈی های جنگی و چل هزار عسکرِ پیده^{۱۹} ارامیا ره کُشت؛ و شوپک قومندانِ لشکرِ ازوا ره ام زَد که دَ امونجی مُرد. ^{۱۹} وختی تمام پادشایونی که خدمتگارِ هدد-عزیر بُود دید که از پیشِ لشکرِ اسرائیل شکست خورده، اونا قد اسرائیل صلح کد و تابع ازوا شُد. بعد ازو ارامیا از ترسِ اسرائیل دیگه دَ عمونیا کومک نکد.

^{۱۸:۱۰} «عسکرِ پیده» از بعضی ترجمه های یونانی آسته، ولے دَ زبونِ عبرانی «آسپسوار» نوشته یه.

داوود و بتشیع

۱ د بهارِ سال، د وختیکه پادشایو د جنگ موره، داوود یوآب ره قد خدمتگاری خُو و تمام لشکرِ اسرائیل د جنگ ریبی کد؛ اونا عمونیا ره از بین بُرد و شارِ ربه ره محاصره کد. لیکن داوود د اورشلیم مند.

۲ یگ روز دمِ دیگر داوود از جاگه خُو باله شُده د بله بام قصرِ پادشاهی رفت و د حالیکه قدم میزد از بله بام یگ خاتو ره دید که جان خُو ره موششت؛ امو خاتو عذر نوریند بُود. ۳ اوخته داوود نفرِ ریبی کد تا د باره امزو خاتو پُرس-وپال کنه و او خبر اُورده گُفت: "او بتشیع دُخترِ الیعام، خاتونِ اوریای حتی آسته." ۴ پس داوود قاصدا ره ریبی کد که او ره گِرِفته بیره و او د پیشِ داوود آمد و داوود قد ازو خاو شد. -- د امزو غیت او خود ره از ناپاکی عادتِ ماهوار خُو پاک کد. -- بعد ازو او پس د خانه خُو رفت. ۵ امو خاتو شکامتو شد و د داوود پیغام ریبی کده گُفت: "ما حامله آستم." ۶ پس داوود د یوآب پیغام ریبی کده گُفت: اوریای "حتی ره د پیشِ ازمه ریبی کو." و یوآب اوريا ره د پیشِ داوود ریبی کد. ۷ وختی اوريا د پیشِ ازو آمد، داوود احوالِ یوآب و احوالِ لشکر و وضعیتِ جنگ ره ازو پُرسان کد. ۸ بعد ازو داوود د اوريا گُفت: "د خانه خُو بورو و دم پایای خُو ره راست کو." پس اوريا از قصرِ پادشاه بُر شُده رفت و از پشتِ ازو از طرفِ پادشاه یگ تحفه ریبی شد. ۹ لیکن اوريا د پیشِ درگه قصرِ پادشاه قد دیگه خدمتگاری بدار خُو خاو کد و د خانه خُو نرفت.

۱۰ وختی د داوود گُفته شد که اوريا د خانه خُو نرفته، داوود د اوريا گُفت: "آیا تُو نو از مُسافرتِ نمدی؟ پس چرا خانه خُو نرفتی؟" ۱۱ اوريا د داوود گُفت: "صندوقِ خُداوند و لشکرِ اسرائیل و یهودا د خیمه ها آسته و بدار مه یوآب قد خدمتگاری بدار مه د صحرا د خیمه‌گاه؛ آیا ما د خانه خُو بورم و خورده و وچی کده قد خاتون خُو خاو کُئم؟ د زندگی تُو و د سر تُو قسم که ما ای کار ره نمونم!" ۱۲ پس داوود د اوريا گُفت:

«امروز ام د امینجی بشی؛ صباح تُو ره ریی مُونَم.» و اُوریا اُمُو روز تا صُبحِ روزِ دِیگه شی ام د اُورُشَلیم شِشت. ۱۳ اوخته داوود اُو ره کوی کد که د حُصُور شی بُخوره و وُچی کنه و اُو ره نشه کد، ولے د غَیتِ شام اُو بُر شُدِه رفت و د جاگِه خُو قد خِدمتگاری بادار خُو خاو کد و د خانِه خُو نَرفت.

۱۴ د وختِ صُبحِ داوود بَلدِه یوآب یگ خط نِوِشته کد و از دِستِ اُوریا دز شی ریی کد. ۱۵ د خطِ اینی رقم نِوِشته کُدد: «اُوریا ره د خطِ اوّلِ سخت‌ترین جنگ قرار بدی و از پالوی شی عَقَبِ نِشینی کُو تا اُو زده شُنه و بُمره.» ۱۶ د حالیکه شار د محاصِرِه یوآب بُود، اُو اُوریا ره د جایی قرار دَد که مِیدَنِست قوی‌ترین مَرَدایِ جنگی دُشمو د اُونجی آسته. ۱۷ وختی مَرَدایِ شار بُرو اَمَدِه قد یوآب جنگ کد، بعضی نفرای که خِدمتگاری داوود بُود کُشته شُدِه اُفتَد و اُوریایِ حَتی ام قد ازوا کُشته شُد. ۱۸ اوخته یوآب قاصِدِ ریی کده تمامِ خبرِ جنگ ره د داوود رَسَند؛ ۱۹ و د قاصِدِ هِدایتِ دَدِه کُفت: «وختیکه تمامِ خبرِ جنگ ره د پادشاه رَسَندی، ۲۰ اگه قارِ پادشاه باله اَمَد و دز تُو کُفت، چِرا د غَیتِ جنگ د شار اُو قَسِ نَزْدِیک شُدید؟ آیا شُمُو نُمُو فامِیدید که از بِلِه دیوالِ قد تیر مِیزَنه؟ ۲۱ اِیْمَلِک باچه یروِب-بِشِت^۳ ره کی کُشت؟ آیا یگ خاتُو سَنگِ بَلِنِه دِستاس ره از بِلِه دیوالِ د سرِ اَزُو پورته نَکد و اُو د تِیصِ نَمُرد؟ پس چِرا د دیوالِ شار نَزْدِیک شُدید؟ اوخته تُو دز شی بُگی، خِدمتگار تُو اُوریایِ حَتی ام کُشته شُد.»

۲۲ پس قاصِدِ ریی شُدِه اَمَد و تمامِ پیغام ره د داوود رَسَند، اُمُو رقم که یوآب دَزُو کُفتُدد. ۲۳ و قاصِدِ د داوود کُفت: «مَرَدایِ دُشمو د بِلِه مو زور شُد و د صحرا د بِلِه مو حَمَله کد، لیکن مو اونا ره تا دانِ درگِه شار پس دَوَندی. ۲۴ اوخته تیر اَندازا از بِلِه دیوالِ خِدمتگاری تُو ره قد تیر زَد و بعضی از خِدمتگاری پادشاه کُشته شُد؛ خِدمتگار تُو اُوریایِ حَتی ام کُشته شُد.»

^۳ ۲۱:۱۱ «یروِب-بِشِت» د نام های «یروِب-بعل» و «جدعون» ام یاد شده. بَلدِه معلُوماتِ کلوتر د قاضیا

۲۵ داوود دَ قاصِدِ گُفت: " دَ یوآبِ اینی رقم بگی، 'نیل که ای چیزا تو ره پریشان کنه، چون شمشیر هر کس ره که دَ دم شی بیه موکُشه. جنگ ره دَ خِلافِ شارِ شِدَّتِ بدی و او ره سرنگون کو.' و تو او ره تشویق کو."

۲۶ وختی خاتونِ اُوربا شنید که شوی شی کُشته شده، او بلده شوی خو ماتم گرفت.

۲۷ وختیکه روزای ماتم خلاص شد، داوود نفرِ رَبی کده او ره دَ خانه خو اُورد و او خاتون شی شده بلده شی یگ باچه دَ دنیا اُورد. لیکن کاری ره که داوود کدد، دَ نظرِ خداوند زشت معلوم شد.

پیغامِ ناتان و توبه داوود

۱۲ پس خداوند ناتان ره دَ پیشِ داوود رَبی کد و او پیشِ داوود آمده دزو گُفت:

"دَ یگ شار دُو مرد بود، یگ شی دارا و دیگه شی نادار. ۲ مردِ دارا گلّه و رمه غدر کلو دشت؛ ۳ لیکن مردِ نادار هیچ چیز نداشت بغير از یگ ماده-باره ریزگ که او ره خریدد. او امو ماده-باره ره کنه کد و قد ازو و بچکیچای شی یگجای کنه شد؛ امو ماده-باره از خوراکِ ازو مُوخورد و از پیله شی وچی مُوکد و دَ بغل شی خاو مُوکد و او بلده ازو مِثلِ یگ دُختر بود. ۴ یگ روز یگ مُسافرِ دَ پیشِ امزو مردِ دارا آمد و او حیفی شی آمد که از گلّه یا رمه خود خو بگیریه و بلده مُسافری که دَ پیشِ ازو آمده تیار کنه. اوخته او ماده-باره امزو مردِ نادار ره گِرِفته بلده امزو نفر که دَ پیشِ شی آمد، آماده کد."

۵ اوخته قارِ داوود دَ بِلِه امزو مردِ ثروتمند باله آمد و دَ ناتان گُفت: "دَ زندگی خداوند قسم، مردی که امی کار ره کده، جزای شی مرگ آسته! ۶ ازی که او امی کار ره کده و هیچ رحم نکده، او باید بلده تاوونِ ماده-باره چار چند پس بدیه."

۷ اوخته ناتان دَ داوود گُفت: "امو مرد تو آستی! خداوند، خدای اسرائیل اینی رقم موگیه، 'ما تو ره مَسَحِ کده دَ بِلِه اسرائیل پادشاه جور کدم و تو ره از دستِ شائول

نجات دَدُم. ^۸ ما خانه بادر تو ره دَز تو دَدُم و خاتونوی بادر تو ره دَ بَغَل تو اَنَدخْتُم و خانوارِ اسرائیل و یهودا ره دَز تو تسلیم کدُم. اگه آمیا کم بود، ما بلده تو دیگه ام کلوتر میددُم. ^۹ پس چرا کلامِ خُداوند ره خار-و-حقیرِ حساب کده کاری ره انجام ددی که دَ نظر شی زشت آسته؟ تو اُوریایِ حتی ره قد شمشیرِ زدی و خاتون شی ره گِرِفته بلده خُو خاتو کدی. اَر، تو او ره قد شمشیرِ اولاده عمون دَ قتل رَسندی. ^{۱۰} امزی خاطر شمشیر هرگز از خانه تو دُور نَمُوشه، چراکه تو مَره تحقیر-و-توهین کدی و خاتونِ اُوریایِ حتی ره گِرِفتی تا خاتون تو شُنه. ^{۱۱} خُداوند امچنان مَوگیه، اینه، ما از خانه خود تو دَ بله تو بلا نازل مُونم؛ ما خاتونوی تو ره دَ پیشِ چیمِ تو گِرِفته دَ همسایه تو میدیم و او دَ حُضورِ امزی آفتو قد خاتونوی تو خاو مونه. ^{۱۲} اَر، تو امی کار ره تاشکی کدی، لیکن ما ای کار ره دَ حُضورِ پگِ اسرائیل و دَ روشنی روز مُونم. ^{۱۳} اوخته داوود دَ ناتان گُفت: ”ما دَ ضِدِ خُداوند گُناه کدیم.“

ناتان دَ داوود گُفت: ”میدنم، ولے خُداوند گُناه تو ره معاف کده؛ تو نَمُوری. ^{۱۴} لیکن ازی که تو خُداوند ره قد امزی کار تحقیر کدی، باچه که بلده تو دَ دُنیا اَمده، حتماً مومره.“ ^{۱۵} بعد ازو ناتان دَ خانه خو رفت.

فوتِ باچه داوود

خُداوند نِلغِه ره که خاتونِ اُوریا بلده داوود دَ دُنیا اُوردد زَد و او ناجور شد. ^{۱۶} داوود دَ پیشِ خُدا بلده نِلغِه دُعا کده روزه گِرِفت و تمام شاو دَ روی زمی خاو کد. ^{۱۷} ریش سفیدایِ خانه شی دَ بله سر شی ایسته شد که او ره از زمی رُست کنه، لیکن او قبول نکد و قد ازوا نان نَخورد. ^{۱۸} دَ روزِ هفتمِ نِلغِه مُرد، ولے خِدمتگاریِ داوود ترس خورد که دَز شی بُگیه نِلغِه مُرده، چُون اونا قد خود خُو گُفت: ”وختیکه نِلغِه زنده بود، مو قد شی توره گُفتی و او توره مو ره گوش نکد، پس آلی چطور میتنی دَزو خبر بدی

^a ۱۲:۱۴ دَ جای «خُداوند» دَ نُسَخه هایِ عبرانی «دُشمنایِ خُداوند» نوشته یه.

که نلغه مُرده؟ امکان دره که او خود ره کلوتر زجر بديه. ”^{۱۹} وختی داوود ديد که خدمتگرای شی قد یگدیگه خو پُس پُس مونه، داوود فامید که نلغه مُرده؛ و داوود از خدمتگرای خو پُرسان کد: ”آیا نلغه مُرده؟“ اونا گُفت: ”آره، او مُرده.“

^{۲۰} اوخته داوود از زمی باله شُده خود ره شُشت و خود ره چرب کده کالای خو ره تبدیل کد؛ بعد ازو دَ خانه خُداوند رفت و عبادت کد. اَزونجی پس دَ خانه خو آمده نان طلب کد و اونا نان ره دَ پیش شی ایشت و او خورد.

^{۲۱} دَ امزو عَیت خدمتگرای شی دَزُو گُفت: ”ای چی کار بُود که تُو کدی؟ وختیکه نلغه زنده بُود تُو روزه گِرفتی و چخرا کدی، لیکن عَیتیکه نلغه مُرد، تُو باله شُده نان خوردی.“^{۲۲} او گُفت: ”وختیکه نلغه زنده بُود، روزه گِرِفْتَم و چخرا کدَم، چُون گُفْتَم، کی میدنه؟ شاید خُداوند دَ بله مه رَحَم کنه و نلغه زنده بُمنه؛“^{۲۳} لیکن آلی که او مُرده، چرا روزه بگیرم؟ آیا ما میتنم او ره پس بیرم؟ روزی مییه که ما دَ پیش ازو مورم، مگم او دَ پیش ازمه پس نمیه.“

^{۲۴} بعد ازو داوود خاتون خو بَشَبَع ره دِلداری کد و دَ پیش ازو رفته قد شی خاو شد و او یگ باچه دَ دنیا اُورد و داوود نام شی ره سُلیمان^a ایشت. خُداوند او ره دوست دَشت^{۲۵} و دَ وسبیلِه ناتان نبی یگ پیغام ربی کد؛ و او بخاطر خُداوند نام ازو ره یدیدیه^b ایشت.

^{۲۶} دَ امزو عَیت یوآب دَ رَبّه قد اولاده عمون جنگ کد و پایتخت ازوا ره محاصره کد.^{۲۷} یوآب قاصدا ره پیش داوود ربی کده گُفت: ”ما قد رَبّه جنگ کدَم و جایی ره که دَ شار او میدیه گِرِفْتَم.“^{۲۸} پس آلی باقی لشکر ره جم کده بیّه و رُوی دَ رُوی شار خیمه زده او ره بگیر؛ نَشْنه که شار ره ما بگیرم و دَ نام ازمه یاد شنه.“^{۲۹} پس داوود تمام لشکر ره جم کده دَ رَبّه رفت و دَ خِلاف شی جنگ کده او ره گِرِفت.^{۳۰} داوود

^a ۱۲:۲۴ معنای سُلیمان دَ زبون عبرانی «آرامش ازو» آسته، یعنی آرامشی که خُدا دده.

^b ۱۲:۲۵ «یدیدیه» یعنی «محبوب خُداوند».

تاج پادشاه ازوا ره از سر شی گرفت که تول شی یگ وزنه^a طلا بود و سنگای قیمتی دز شی سخت شد و او د سر داوود ایشته شد. او امچنان ولجه بے اندازه کلو امزو شار گرفته بُرد. ^{۳۱} او مردمی ره که د مینه شار بود بُر کده آورد و وظیفه دد که قد آره ها، کُلنگ های آینی و تیشه های آینی کار کنه و یا کارگرای داشای خِشت بَشه. او قد تمام شارای اولاده عمون د امزی رقم رفتار کد. بعد ازو داوود و تمام لشکر پس د اورشلیم آمد.

آمنون و تامار

۱۳
 ۱ بعد از گذشت زمان آینی واقعه رخ دد: آبشالوم باچه داوود^b یگ خوار نوریند د نام تامار دشت و آمنون^c باچه داوود عاشق ازو شد. ^۲ آمنون د اندازه گرفتار شد که بخاطر خواراندر خو تامار خود ره ناجور کدد، چون او دختر خانه بود و د نظر آمنون سخت خورد که قد ازو یگو کار کنه.

^۳ آمنون یگ رفیق د نام یوناداب دشت که او باچه شیمعاه یعنی باچه برار داوود بود؛ و یوناداب یگ مرد غدر چالاک بود. ^۴ او د آمنون گفت: ”آی باچه پادشاه، چرا روز د روز لاغر شده موری؟ آیا دز مه نموگی؟“ آمنون دز شی گفت: ”ما تامار، خوار برار اندر خو آبشالوم ره دوست دَرَم.“ ^۵ یوناداب دزو گفت: ”بورو، د جاگه خو خاو کو و خود ره ناجور بندز؛ وختیکه آته تو بلده پُرسیدون تو آمد، دزو بگی، لطفاً خوار مه تامار ره بیل که بییه و یگو چیز بلده مه بدیه تا بخورم. بیل که بییه و خوراک ره د پیش چیم مه تیار کنه تا ما بنگرم و از دست شی بخورم.“ ^۶ پس آمنون خاو کد و خود ره ناجور آندخت؛ وختیکه پادشاه بلده پُرسیدون شی آمد، آمنون د پادشاه گفت: ”لطفاً خوار مه تامار ره بیل که بییه و چند دانه کیک د پیش چیم مه پخته کنه تا از دست شی بخورم.“

^a ۱۲:۳۰ یعنی ۳۴ کیلوگرام. ^b ۱۳:۱ ۲ سموئیل ۳:۳. ^c ۱۳:۱ ۲ سموئیل ۲:۳.

۷ اوخته داوود قاصد ره د خانه د پیش تamar ریی کده گُفت: "د خانه برار خو آمنون بورو و بلده شی خوراک تیار کو." ۸ پس تamar د خانه برار اندر خو آمنون رفت و او د جاگه خو بود. تamar آرد ره گرفته خمیر کد و د پیش چیم ازو کیک ها ره تیار کده پخته کد. ۹ بعد ازو تاوه ره گرفته د پیش ازو ایشته، لیکن او نخورد و گُفت: "پگ ره از پیش مه بر کنیدا!" پس کَلگی از پیش ازو برو رفت. ۱۰ اوخته آمنون د تamar گُفت: "آلی خوراک ره د اُتاق مه بیر تا از دست تو بخورم." و تamar کیک ها ره که تیار کد، گرفته د پیش برار خو آمنون د اُتاق شی آورد. ۱۱ لیکن وختیکه تamar کیک ها ره د پیش ازو آورد که بخوره، آمنون او ره بغل کد و دز شی گُفت: "آی خوار مه، بیه قد مه خاو کو." ۱۲ تamar دزو گُفت: "نه برار مه، مَره بے عزت نکو، چون ای رقم کار د اسرائیل انجام دده نموشه؛ ای عمل زشت ره انجام ندی. ۱۳ ما ای رسوایی خو ره د کجا ببرم؟ و تو ام د اسرائیل رقم یکی از آدمای پست-و-ایلهیی موشی. پس لطفاً قد پادشاه گپ بزَن؛ چون او مَره از تو دریغ نمونه." ۱۴ لیکن آمنون نخاست که توره ازو ره بشنوه؛ و بخاطری که ازو کده زورتو بود، قد ازو خاو شده او ره بے عزت کد.

۱۵ بعد ازو آمنون قد نفرت بے اندازه کلو ازو بدبر شد؛ نفرت ازو کلوتر از محبتی بود که نسبت دزو دشت. پس آمنون دزو گُفت: "باله شو و بورو!" ۱۶ تamar دزو گُفت: "نه، ای رقم نکو، چون ای بدی که مَره سون راه مه ریی مونی، بدتر از کار دیگه آسته که تو د حق از مه کدی." لیکن آمنون نخاست که توره ازو ره بشنوه. ۱۷ او خدمتگار خو ره که او ره خدمت موكد کوی کده گُفت: "ای ره از پیش مه وی کو و درگه ره از پشت شی کیب کو." ۱۸ پس خدمتگار شی او ره بر کد و درگه ره از پشت شی کیب کد. تamar چپن رنگ رنگی د جان خو دشت، چون دخترن-خانه پادشاه امو رقم چپن موشید. ۱۹ او چپن رنگ رنگی ره که د جان شی بود چک کده خگشتر ره د سر خو باد کد و دستای خو ره د بله سر خو گرفته ریی شد؛ او د غیتیکه مورفت د آواز بلند چخرا موكد.

۲۰ برار شی اَبشالوم دَزُو گُفت: "آیا برار تو اَمنون قد تُو بُوَدِه؟ خوار مه، فِعلاً خود ره قرار بَگیر؛ او برار تُو آسته. پس ای توره ره دَ دِل خُو نَگیر." اوخته تامار کوئیوبار-و-پربیشان شُدِه دَ خانِه برار خُو اَبشالوم مَند. ۲۱ وختی داوود پادشاه دَ بارِه پگِ امزی چیزا شَنِید، او عَدَر قار شُد، ولِے نَخاست که باچه خُو اَمنون ره جَزا بَدیه، چراکه او ره کلو دوست دَشت، چُون او اُولباری شی بُوَد. ۲۲^a اَبشالوم دَ اَمنون هِیچ چیز نَگُفت، نَه خُوب و نَه بَد، چُون اَبشالوم از اَمنون بَد موبُرد، چراکه او خوار شی تامار ره بے عِزَت کُدد.

مَرگِ اَمنون

۲۳ بعد از دُو سال، دَ عَیْتیکه اَبشالوم دَ بعل-حاصور دَ نَزْدیک اِفرایم پاشم بُری دَشت، او تمام باچه‌های پادشاه ره مِهمو کد. ۲۴ او دَ پیش پادشاه اَمده گُفت: "اینه، خِدمتگار تُو پاشم بُری دَره؛ خاهش مُونم که پادشاه و خِدمتگاری شی قد نوکر خُو بوره." ۲۵ لیکن پادشاه دَ اَبشالوم گُفت: "نَه باچه مه، پگ مو نَمییی؛ نَشْنه که مو بار تُو ره گِرَنگ کنی." اَبشالوم او ره عَدَر شَلّه شُد، لیکن او نَخاست که بوره، ولِے اَبشالوم ره بَرکت دَد. ۲۶ اوخته اَبشالوم گُفت: "اگه شُمو نَمیید، لُطفاً برار مه اَمنون ره بیل که قد ازمو بوره." پادشاه دَزُو گُفت: "چرا او قد شُمو بوره؟" ۲۷ لیکن ازی که اَبشالوم عَدَر شَلّه شُد، او اَمنون و دِیگه شاهزاده ها ره ایشْت که قد ازُو بوره. اوخته اَبشالوم یگ مِهمانی شاهانه ترتیب دَد. ۲۸^b اوخته اَبشالوم دَ خِدمتگاری خُو اَمر کده گُفت: "فِکر شُمو بَشه، وختیکه دِل اَمنون از نَشه شراب خوش شُد و ما دَز شُمو گُفتم، اَمنون ره بَزَیید، اوخته او ره بَکُشید. ترس نَخورید، چُون ما دَز شُمو اَمر کدیم. باجرات و دلیر

^a ۱۳:۲۱ اینی بَخش دَ بعضی نُسخه ها و جُود نَدَره: «ولِے نَخاست که باچه خُو اَمنون ره جَزا بَدیه، چراکه او ره کلو دوست دَشت، چُون او اُولباری شی بُوَد.» ^b ۱۳:۲۷ اینی بَخش دَ بعضی نُسخه ها و جُود نَدَره: «اوخته اَبشالوم یگ مِهمانی شاهانه ترتیب دَد.»

بشید. ”^{۲۹} پس خدمتگرای آبشالوم دَ حقی آمنون امو کار ره کد که آبشالوم امر کُدد. و دَ امزو عیت دیگه باچه‌های پادشاه باله شُده هر کُدم شی قاطر خُو ره سوار شُد و دُوتا کد.

^{۳۰} دَ حالیکه اونا دَ راه بُود، دَ داوود خبر رسید که آبشالوم پگِ باچه‌های پادشاه ره کُشته و یکی ازوا ام زنده نَمنده. ^{۳۱} اوخته پادشاه باله شُده کالای خُو ره چک کد و دَ رُو زمی دراز اُفتد؛ و پگِ خدمتگرای شی که دَ گِردِ ازو ایسته بُود ام کالای خُو ره چک کد. ^{۳۲} لیکن یوناداب باچه شیمعا، یعنی باچه برارِ داوود گُفت: ”بادار مه فکر نکنه که پگِ مردای جوان، یعنی باچه‌های پادشاه کُشته شُده، چُون تنها آمنون کُشته شُده و بس. ای قَصَد دَ دلِ آبشالوم از روزی بُود که آمنون خوارِ ازو تمار ره بے عزت کُدد. ^{۳۳} پس آلی بادار مه پادشاه ای توره ره دَ دلِ خُو جای ندیه و فکر نکنه که پگِ باچه‌های پادشاه کُشته شُده، چراکه تنها آمنون کُشته شُده.”

^{۳۴} دَمزی گیر-و-دار آبشالوم دُوتا کد و جوانی که پیره‌داری مُوکد سون باله توخ کد و دید که عَدر مردُم از بغلِ تپه از راهِ حورونایم مییه. اوخته اُو دَ پیشِ پادشاه رفت و گُفت: ”ما دیدُم که عَدر مردُم از بغلِ تپه از راهِ حورونایم مییه. ”^{a ۳۵} اوخته یوناداب دَ پادشاه گُفت: ”اونه، باچه‌های پادشاه مییه؛ امو رقم که خدمتگار تو گُفتد، امو رقم شُد. ”^{۳۶} امی که اُو از توره گُفتو خلاص شُد، باچه‌های پادشاه رسید و آواز خُو ره بلند کده چخرا کد؛ اوخته پادشاه و پگِ خدمتگرای شی ام زار زار چخرا کد.

^{۳۷} آبشالوم دُوتا کده دَ پیشِ تلمای باچه عمیهود پادشاه چشور رفت. داوود بلده باچه خُو هر روز ماتم مُوکد. ^{۳۸} آبشالوم که دَ چشور دُوتا کُدد، مَدَتِ سه سال دَ اُونجی مند. ^{۳۹} و دلِ داوود پادشاه میتپید که دَ پیشِ آبشالوم بوره، چُون اُو دَ باره مرگِ آمنون تسلی پیدا کُدد.

^{a ۳۴:۱۳} «اوخته اُو دَ پیشِ پادشاه رفت و گُفت: ”ما دیدُم که عَدر مردُم از بغلِ تپه از راهِ حورونایم مییه. ” از ترجمه یونانی گرفته شُده.

پس آمدون آبشالوم د اورشليم

۱۴

۱ یوآب باچه صرويه فاميد که دل پادشاه بلده دیدون آبشالوم میتپه.
 ۲ پس یوآب د تقوعه نفر ربي کده ازونجی یگ خاتون دانا ره آورد و دزو
 گُفت: "خود ره عزادار نشو دده کلائی عزاداری د جان خو کو و خود ره قد روغو چرب
 نکو، بلکه رقم خاتونی رفتار کو که بلده روزای کلو بخاطر مُرده ماتم گرفته. ۳ اوخته
 د پیش پادشاه بورو و دزو اینی تورا ره بگی." و یوآب امو تورا ره د دان شی اندخت.
 ۴ پس خاتونی که از تقوعه بود د پیش پادشاه رفت و خود ره قد روی خو د زمی
 اندخته دزو احترام کد و گُفت: "آی پادشاه، کومک کو!" ۵ پادشاه از شی پرسید: "چی
 مشکل دری؟" خاتو گُفت: "ما یگ خاتون بیوه آستم، چون شوی مه مُرده. ۶ کنیز تو
 دو باچه دشت؛ اونا د بیابو قد یگدیگه خو جنگ کد و د اونجی کس نبود که اونا ره
 جدا کنه. پس یکی ازوا دیگه شی ره زده کُشت. ۷ آلی تمام اولادِ بابَه د خلافِ کنیز تو
 باله شده و موگیه، امو که برار خو ره زده، او ره د دستِ ازمو تسلیم کو تا مو او ره
 بخاطرِ گرفتونِ زندگی برار شی بکُشی و قد امزی کار یگانه وارث ره از بین ببری."
 د امزی رقم اونا میخایه که قوغ نیم سوخته مره که باقی منده گل کنه و بلده شوی مه
 نه نام گیره و نه باقی منده د روی زمی بیله."
 ۸ پادشاه د خاتو گُفت: "تو خانه خو بورو و ما د باره تو حکم مونم." ۹ خاتونی که
 از تقوعه بود د پادشاه گُفت: "آی بادار مه پادشاه، بیل که امی جرم د گردون ازمه و
 خانوار آته مه بشه و پادشاه و تخت شی از جرم دور بشه." ۱۰ پادشاه گُفت: "اگه کدم
 کس تو ره یگو چیز گُفت، او ره د پیش ازمه بیر و او دیگه تو ره عرض نمیگیره."
 ۱۱ اوخته خاتو گُفت: "آی پادشاه، د خداوند، خدای خو قسم یاد کو، تا انتقام گیرنده
 خون دیگه کُشتار نکنه؛ نشنه که باچه دیگه مه ام از بین بوره." پادشاه گُفت: "د
 زندگی خداوند قسم که یگ موی سرِ باچه تو ام د زمی نموفته."

۱۲ اوخته خاتو گُفت: "لُطفاً کَنِيز خُو ره اِجازه بَدی که یگ توره ره دَ بادار خُو پادشاه بُگیه. " اُو گُفت: "بُگی. " ۱۳ خاتو گُفت: "پس چرا تُو دَ خِلافِ قَوْمِ خُدا امی رقم یگ نَقشه کَشیدے؟ چُون پادشاه قد گُفتونِ امزی توره خود ره محکوم مُونه، چراکه پادشاه باچه آواره شُدِه خُو ره پس نُورده. ۱۴ یگ روز نَه یگ روز پگ مو باید بُمری، چُون مو رقمِ آوی اَسْتی که دَ زمی لُوو شُدِه و پس جَم نُمُوشه. لیکن خُدا جان ره نَمیگیره، بلکه راه های ره جور مُونه که نفرِ آواره شُدِه بَلدِه همیشه از حُضُورِ اَزُو دُور نَمَنه. ۱۵ دِلیلی که آلی ما اَمَدُم تا امی توره ره دَ بادار خُو پادشاه بُگیم، ای اَسْتِه که مردُم مَره تَرَسند؛ ولے کَنِيز تُو قد خود خُو فِکر کده گُفت، 'ما قد پادشاه گپ مِيزَنُم؛ شاید پادشاه تقاضای کَنِيز خُو ره دَ جای بیره. ۱۶ چُون پادشاه قَبُول مُونه که کَنِيز خُو ره از دِستِ کسی که میخایه مه و باچه مَره یگجای از میراثِ خُدا نَابُود کنه، نِجات بَدیه. ۱۷ امچنان کَنِيز تُو قد خود خُو گُفت، 'توره بادار مه پادشاه باعِثِ آرامش مه مُوشه، چراکه بادار مه پادشاه رقمِ مَلايِکِه خُدا اَسْتِه و خُوب و بَد ره فرق مُونه. ' و آلی خُداوند، خُدای تُو قد تُو بَشه."

۱۸ اوخته پادشاه دَ خاتو گُفت: "هر چیز ره که از تُو سوال مُونم، از مه تاشه نَکو. " خاتو گُفت: "اَمر کُو بادار مه پادشاه. " ۱۹ پادشاه گُفت: "آیا دِستِ یوآب دَ پگِ امزی کارا قد از تُو یگ نَبیه؟" خاتو دَ جواب شی گُفت: "آی بادار مه پادشاه، دَ زندگی تُو قَسَم که هیچ کس از چیزی که بادار مه پادشاه بُگیه، طرفِ راست یا چپ تاو خورده نَمیتنه. اَرے، خِدْمَتگار تُو یوآب بُود که دَز مه اَمر کد و اُو بُود که پگِ امزی تورا ره دَ دانِ کَنِيز تُو اَندخت. ۲۰ بَلدِه تَغْيِيرِ دَدُونِ شِکْلِ قَضِيه، یوآب خِدْمَتگار تُو امی کار ره کد، لیکن حِکْمَتِ بادار مه رقمِ حِکْمَتِ مَلايِکِه خُدا یه و بادار مه تمامِ چیزای ره که دَ زمی اَسْتِه مُوفامه."

۲۱ پس پادشاه دَ یوآب گُفت: "اینه، ما امی خاهش ره قَبُول کدُم. آلی بورُو و اَبشالوم باچه مَره بیره. " ۲۲ یوآب خود ره قد رُوی خُو دَ زمی اَندخته اِحْتِرام کد و پادشاه ره

دُعا-و-ثنا کده گُفت: "آی بادار مه پادشاه، امروز خِدمتگار تُو فامید که نظرِ لُطف تُو دَ بِلَه مه آسته، چراکه پادشاه تقاضای خِدمتگار خُو ره دَ جای اُورد." ^{۲۳} پس یوآب باله شُده دَ جِشور رفت و آبشالوم ره دَ اورشَلیم اُورد. ^{۲۴} لیکن پادشاه گُفت: "اُو باید دَ خانِه خود خُو بوره و رُوی ازمه ره نَنگره." پس آبشالوم دَ خانِه خود خُو رفت و رُوی پادشاه ره نَدید.

^{۲۵} دَ تمام اسرائیل هیچ کس نَبُود که از نُوربندی شی رقمِ آبشالوم تعریف-و-توصیف شُنه؛ از قفِ پای تا تولغِه سر شی دَزُو عیب و جُود نَدشت. ^{۲۶} هر وختیکه اُو موی سر خوره کم مُوکد، -- اُو دَ آخِر هر سال موی خُو ره کم مُوکد، یعنی هر غَیبتیکه دَ سر شی گِرنگی مُوکد، اُو ره کم مُوکد -- اُو موی سر خُو ره وِزن مُوکد و دَ مُطابقِ وِزنِ شاهِی دُوصد مِثقال^a مُوشُد. ^{۲۷} بَلدِه آبشالوم سِه باچه و یگ دُختر دَ دُنیا اَمَد که نامِ دُختر شی تamar بُود. اُو یگ دُختر نُوربند بُود.

^{۲۸} آبشالوم دُو سالِ کاملِ دَ اورشَلیم زندگی کد و رُوی پادشاه ره نَدید. ^{۲۹} اوخته آبشالوم بَلدِه کُوی کدونِ یوآب نفر رَیی کد تا اُو ره دَ پیشِ پادشاه رَیی کنه، لیکن یوآب نَخاست که دَ پیشِ اَزُو بییه. اُو دفعِه دَوَم ام نفر رَیی کد، لیکن یوآب نَخاست که بییه. ^{۳۰} اوخته آبشالوم دَ خِدمتگاری خُو گُفت: "توخ کنید، زمینِ یوآب دَ پالوی زمینِ ازمه آسته و دَ اُونجی جُو کِشت کده. بورید و اُو ره آتش بَزَنید." پس خِدمتگاری آبشالوم زمی ره آتش زَد.

^{۳۱} یوآب باله شُده دَ پیشِ آبشالوم دَ خانِه شی اَمَد و دَزُو گُفت: "چرا خِدمتگاری تُو زمینِ مَره آتش زَدِه؟" ^{۳۲} آبشالوم دَ جوابِ یوآب گُفت: "توخ کُو، ما دَز تُو پیغامِ رَیی کده گُفتم، اینجی بیه تا که تُو ره دَ پیشِ پادشاه رَیی کُنم و تُو پُرسان کنی که، "چرا ما از جِشور اَمَدیم؟ بَلدِه مه بَهرت بُود که تا آلی ره دَ اُمونجی مُومَندم!" پس آلی مَره بیل که رُوی پادشاه ره بَنگرم و اگه کُدم گُناه از مه سر زَدِه بَشه، بیل که مَره بُکُشه."

^a ۱۴:۲۶ «دُوصد مِثقال» تقریباً دُو کیلو مُوشه.

۳۳ اوخته یوآب دَ پیشِ پادشاه رفت و امی توره ره دَزُو کُفت؛ و او اَبشالوم ره کوی کد. پس اَبشالوم اَمده دَ حُصُورِ پادشاه قد رُوی حُو دَ زمی اُفتده اِحترام کد و پادشاه اَبشالوم ره ماخ کد.

نقشیه اَبشالوم بَلده شورش

۱۵

بعد از چند وخت اَبشالوم یگ گاڈی جنگی و چند اَسپ پیدا کد و پنجاه نفر که پیشلون شی مُودَیِد. ^۲ اَبشالوم هر روز صَباح گاه باله مُوشد و دَ بغل راه درگه شار ایسته مُوشد؛ اوخته هر کسی که یگو دعوا مِیدشت و دَ پیشِ پادشاه بَلده فِیصله کدو میمد، اَبشالوم او ره کوی کده مُوگُفت: "از کُدم شار اَستی؟" وختی او نفر مُوگُفت: "خِدمتگار تُو از فِلان طایفه اِسرائیل اَسته." ^۳ اَبشالوم دَز شی مُوگُفت: "توخ کُو، دعوی تُو بَرحق و دُرست اَسته، لیکن از طرفِ پادشاه هیچ کس نییه که توره تُو ره بَشَنوه." ^۴ و اَبشالوم اِدامه دَده مُوگُفت: "کشکه ما قاضی امزی سرزمی مُوبوڈم! اوخته هر کسی که یگو عرض یا دعوا مِیدشت، دَ پیشِ ازمه میمد و ما دَ حق اَزو اِنصاف مُوکُدم." ^۵ وختی یگو کس دَ نزدیکِ اَزو میمد که دَزُو اِحترام کنه، او دِست حُو ره دِراز کده او ره دَ بغل حُو مِیگِرِفَت و ماخ مُوکد. ^۶ اَبشالوم قد تمامِ اِسرائیلی های که دَ پیشِ پادشاه بَلده قضاوت میمد امی رقم رفتار مُوکد؛ پس اَبشالوم دِلِ مرڈم اِسرائیل ره دَ دِست اُورد.

^۷ بعد از تیر شُدون چار^a سال اَبشالوم دَ پادشاه کُفت: "لُطفاً دَز مه اِجازه بَدی که دَ حِیرون بورم و نذری ره که بَلده خُداوند گِرِفَتیم، پُوره کنم." ^۸ چُون ما خِدمتگار تُو وختیکه دَ جِشُورِ ارام زِندگی مُوکُدم یگ نذر گِرِفته کُفتم، اَگه خُداوند مره پس دَ اورشَلیم بُرد،

^a ۱۵:۷ دَ بعضی ترجمه های قدیمی «چار» نوشته یه، ولی دَ زیونِ عِبْرانی «چل» نوشته یه.

ما خُداوند ره دَ جِبرون^۹ عِبَادَتِ مُونُم. ”^۹ پادشاه دَز شی گُفت: ”بَخیر-و-سلاَمَتِ بورُو. ” پس اُو باله شُدِه دَ جِبرون رفت.

۱۰ لیکن اَبشالوم قاصِدًا ره تاشکی دَ پیشِ تمامِ طایفه های اِسرائیل رَی کده گُفت: ”امی که آوازِ شِپُور ره شَنِیدید، بَگید، اَبشالوم دَ جِبرون پادشاه شُدِه!“^{۱۱} دُو صد نفر از اورشَلیم قد اَبشالوم قَتی رفت، چُون اونا دَعَوَتِ شُدُد؛ و اونا دَ دِلِ پاک رفت و از هیچ چیز خبر نَدَشَت. ۱۲ دَ حالیکه اَبشالوم قُربانی ها ره تقدیم مُوکد، اُو بلده کُوی کدونِ اَحیتوفیلِ جیلونی مُشاوِرِ داوود نفر رَی کد که از شار خُو جیلو بییه. دَ امزی رقم نقشه خیانتِ قوی شُدِه مورفت و مردُمی که قد اَبشالوم یگجای مُوشد روز دَ روز کلو مُوشد.

داوود از اورشَلیم دُوتا مونه

۱۳ یگ نفر دَ پیشِ داوود آمد و دَزُو گُفت: ”دِلِ های مردُمِ اِسرائیل از پُشتِ اَبشالوم رفته.“^{۱۴} اوخته داوود دَ پگِ خِدْمَتگاری خُو که قد اَزُو دَ اورشَلیم بُود، گُفت: ”باله شَنِید که امی آلی دُوتا کنی، اگه نه، مو از پیشِ اَبشالوم دُوتا نَمیتنی. عَجَله کنید که بوری، نَشْنِه که اُو دَ زودی دَز مو بَرَسه و دَ بله مو بلا-و-مُصِیبت اُورده شار ره قد دَم شمشیر بَرَنه.“^{۱۵} خِدْمَتگاری پادشاه دَزُو گُفت: ”اینه، خِدْمَتگاری تُو حاضر-و-آماده آسته تا هر چیزی که بادار مو پادشاه تصمیم بَگیره، اُو ره انجام بدیه.“^{۱۶} پس پادشاه رَی شُد و تمامِ خانوار شی از پُشتِ اَزُو حَرکت کد، لیکن پادشاه ده خاتُون خُو ره که کنیز شی بُود، دَ خانه ایشت تا از خانه نِگاهوانی کنه.^{۱۷} پادشاه پیش رفت و تمامِ مردُم از پُشت شی حَرکت کد و اونا دَ آخرین خانه شار ایسته شُد. ۱۸ اوخته تمامِ خِدْمَتگاری پادشاه دَ شُمُولِ پگِ کریتیا و پگِ فلتیا دَ دُو بَغَل شی تیر شُد و تمامِ شَش صد نفرِ جَتی که از جَت از پُشتِ پادشاه اَمَدُد، دَ پیشِ رُوی شی رفت.

^۹ ۱۵:۸ «دَ جِبرون» از بعضی ترجمه های قدیمی آسته، و لے دَ زبونِ عبرانی نوشته نییه.

۱۹ اوخته پادشاه دِ اِتای جَتی کُفت: ”چرا تُو ام قد ازمو مییی؟ پس بورُو و قد پادشاه بَشی، چراکه تُو یگ خارِجی اَسْتی و از مُلک خُو ام جلای وطن شُدے. ۲۰ تُو دِپروز اَمدی؛ آیا ما اِمروز تُو ره قد خود خُو آواره کُنم؟ ما مورُم، ولے معلوم نیبِه که دِ کُجا مورُم. پس بورُو و قومايِ خُو ره ام قد خُو بَبُر. دُعا مُونم که خُداوند مُحَبَّت و وفاداری خُو ره نصیب تُو کنه.“

۲۱ لیکن اِتای دِ جَوابِ پادشاه کُفت: ”دِ زِندگی خُداوند و دِ زِندگی بادار مه پادشاه قَسَم که دِ هر جای که بادار مه پادشاه بَشه، چی دِ اُونجی مرگ بَشه، چی زِندگی، خِدمتگار تُو ام دِ اُمونجی اَسْته.“ ۲۲ داوود دِ اِتای کُفت: ”خُو به، بیه و پیش بورُو.“

پس اِتای جَتی قد پگِ نفرای خُو و تمام بچکِیچای که قد اَزُو بُود، پیش رفت. ۲۳ غَیْتیکه پگِ مرُدُم تیر شُد، تمام باشنده های سرزمینِ اِسْرائیل دِ آوازِ بلند چخرا کد؛ پادشاه از دَره قِدرُون تیر شُد و تمام مرُدُم سُون بیابو حَرکت کد.

۲۴ صادوق پیشوا ام اَمَد و پگِ لاویای که قد اَزُو بُود صندوقِ عَهدِ خُدا ره مُوَرِد. وختی اونا صندوقِ خُدا ره تاه ایشْت، اَبیاتار قُربانی تقدیم کده رفت تا غَیْتیکه پگِ مرُدُم از شار بُر شُدّه خلاص شُد.

۲۵ اوخته پادشاه دِ صادوق کُفت: ”صندوقِ خُدا ره پس دِ شار بَبُر. اگه خُدا دِ بله مه نظرِ لُطف کد، اُو مره پس میره و دَز مه اِجازه میدیه که ام صندوق و ام جایگاهِ شی ره بِنکُرم. ۲۶ لیکن اگه مُوگیه: ’ما از تُو راضی نیسْتُم، بیل که هر چیزی که دِ نظرِ اَزُو خُوب معلوم موشه، اُمُو ره دِ حق مه انجام بدیه.“

۲۷ پادشاه اِدامه دَدّه دِ صادوق پیشوا کُفت: ”آیا تُو غَیْبگوی نیستی؟ بَخیر-و-سَلامَت پس دِ شار بورُو! دُو باچه شُمُو ام قد شُمُو قَتی بوره، ام اَخیمعص باچه از تُو و ام یوناتان باچه اَبیاتار. ۲۸ توخ کُو، ما دِ بیابو دِ جایی که اُو دریا کم اَسْته معطل مُونم تا پیغام شُمُو دَز مه بَرَسه و ما از اَوْضاع باخبر شُنم.“ ۲۹ پس صادوق و اَبیاتار صندوقِ خُدا ره پس دِ اورشَلیم بُرد و اونا دِ اُمونجی مَند.

۳۰ لیکن داوود سون باله د کوه زیتون رفت، و د حالیکه مورفت چخرا موكد؛ سر ازو پوشیده بود و پای شی لُج، و تمام مردمی که قد شی قتی بود ام سر های خور پوَشندُد و چخرا کده مورفت. ۳۱ د امزو غیت د داوود گفته شد که: "اَختوفل ام د مینکل امزو خیانتکارا آسته که قد آبشالوم یگجای شده." اوخته داوود گفت: "آی خدانود، مشوره اَختوفل ره بلده آبشالوم احمقانه معلوم کو."

۳۲ وختی داوود د بله کوه رسید، د جایی که مردم خدا ره عبادت موكد، او دید که خوشای آرکی قد کالای چکچک و سر خاکپر د دم راه شی آمد. ۳۳ داوود دزو گفت: "اگه قد ازمه بوری، بار گردون مه موشی؛ ۳۴ لیکن اگه پس د شار بوری و د آبشالوم بگی: 'آی پادشاه، ما خدمتگار تو موشم. امو رقم که د سابق خدمتگار آه تو بودم، آلی خدمتگار از تو موشم.' اوخته تو میتنی که مشوره اَختوفل ره بلده مه باطل کنی. ۳۵ صادوق پیشوا و آبیاتار پیشوا ام د اونجی قد تو آسته. هر چیزی که از خانه پادشاه شنیدی، او ره د صادوق پیشوا و آبیاتار پیشوا بگی. ۳۶ اونه، دو باچه ازوا اخیمصص باچه صادوق و یوناتان باچه آبیاتار ام د اونجی قد ازوا آسته. هر چیزی که شنیدی، د وسیله ازوا دز مه ری کو."

۳۷ پس خوشای رفیق داوود د شار رسید و آبشالوم ام د اورشلیم داخل شد.

داوود و صیبا

۱ وختی داوود از سر کوه کم وری او طرف تیر شد، دید که صیبا خدمتگار مِیفیوشِت قد یگ جوهره الاغ پالون شده که دو صد دانه نان، صد دانه کیک کِشمِشی، صد دانه کیک انجیری و یگ مشک شراب انگور د بله ازوا بار بود، د دم راه شی آمد. ۲ پادشاه د صیبا گفت: "امی چیزا ره از چی خاطر اوردے؟" صیبا گفت: "امی اُلَاغا بلده خانوار پادشاه آسته که سوار شنه و نان و انجیر بلده خوراک خدمتگارا و شراب انگور بلده وچی کدون کسای که د بیابو منده شده." ۳ پادشاه گفت: "باچه

بادار تُو کُجا آسته؟“ صیبا د پادشاه گُفت: ”اُو د اورشلیم شسته، چُون اُو مَوگیه که، اَمروز خانوارِ اسرائیل پادشاهی باه مَره دَز مه پس میدیه.“^۴ اوخته پادشاه د صیبا گُفت: ”آلی تمام مال-و-دارایی مِفیبوشِت از تُو بشه.“ صیبا گُفت: ”نوکر تُو آسْتُم، ای بادار مه پادشاه، بیل که نظرِ لُطف تُو د بِلَه مه بشه.“

شمعی داوود ره دَوکری مونه

^۵ وختیکه داوود پادشاه د بَحوریم رسید، د اُونجی یگ نفر از اولادِ باه خانوارِ شائول د نامِ شَمعی باچه جیرا بُر شده آمد. اُو د حالیکه میمد، دَوکری مَوکد. ^۶ اُو داوود و پگِ خِدمتگاری داوود پادشاه ره قد سنگ میزد، باوجودِ که تمام مردُم و پگِ مردای جنگی د طرفِ راست و طرفِ چپِ داوود قرار دشت. ^۷ شَمعی دَوکری کده اینی رقم مَوگُفت: ”گُم شو! گُم شو! ای مردِ خُونی و ای مردِ بے آرزش! ^۸ خُداوند اِنْتِقَامِ خُونِ تمام خانوارِ شائول ره که تُو د جای شی پادشاهی کدی از تُو گِرِفْتَه و خُداوند پادشاهی ره د دِسْتِ باچه تُو آبشالوم تسلیم کده. توخ کُو، بلا-و-مُصِیبت د بِلَه تُو آمده، چراکه تُو یگ مردِ خُونی آستی.“

^۹ اوخته آبیشای باچه صَرُویه د پادشاه گُفت: ”چرا ای سَگِ مُرده بادار مه پادشاه ره دَوکری کنه؟ اجازه بدی که بورُم و سر شی ره از تن شی جدا کنُم.“ ^{۱۰} لیکن پادشاه گُفت: ”آی باچه های صَرُویه، شَمو ره دَز مه چی غَرَضِ آسته؟ ببیلید که دَوکری کنه، چُون اگه خُداوند دَزُو گُفته که، داوود ره دَوکری کُو، پس کی آسته که بَگیه، چرا ای کار ره مونی؟“ ^{۱۱} و داوود د آبیشای و تمام خِدمتگاری خو گُفت: ”اونه، باچه خود مه که از پُشتِ کمر مه د وجود آمده، قَصِدِ گِرِفْتونِ جان مَره دَره؛ پس چیقس کَلوتر امی بنیامینی ای قَصِد ره دَشْتَه بشه! اُو ره تنها ایله کنید و ببیلید که دَوکری کنه، چُون خُداوند دَزُو امر کده. ^{۱۲} شاید خُداوند د مُصِیبت مه نظر کنه و خُداوند د عَوَضِ دَوکری که امروز ای نفر مونه، دَز مه اَجِرِ خُوب بدیه.“ ^{۱۳} پس داوود و نفرای شی د راهِ خُو

ادامه دَد و شِمعی از بغلِ کوهی که رُوی دَ رُوی ازوا بُود رفت و دَ حالیکه مورفت، دَوکری کده اُو ره قد سنگ میزَد و خاک باد مُوکد. ۱۴ پادشاه و تمامِ مردُمی که قد اَزو بُود، منده-وزله دَ دریای اَرْدُن رسید و دَ اُونجی مندگی گرفت.

مشورَه اَختوفِل دَ اَبشالوم

۱۵ دَ امزُو عَیت که اَبشالوم و پگِ مردایِ اسرائیل دَ اورشَلیم آمد، اَختوفِل ام قد شی قتی بُود. ۱۶ وختی حُوشای اَرکی، رفیقِ داوود دَ پیشِ اَبشالوم آمد، حُوشای دَ اَبشالوم گُفت: ”زنده باد پادشاه! زنده باد پادشاه!“ ۱۷ اَبشالوم دَ حُوشای گُفت: ”آیا وفاداری تُو بلده رفیقِ تُو امی بُود؟ چرا قد رفیقِ حُو نرفتی؟“ ۱۸ حُوشای دَ اَبشالوم گُفت: ”نه، بلکه کسی ره که خُداوند و امی مردُم و پگِ مردایِ اسرائیل اِنتخاب کده، ما خِدمتگارِ امزُو اَسْتُم و دَ پیشِ امزُو باقی مومَنم. ۱۹ علاوه ازی، ما کی ره باید خِدمت کُنم؟ آیا نَباید باچه شی ره خِدمت کُنم؟ اَره، اُمو رقم که ما دَ خِدمتِ آتِه تُو بُودم، اُمو رقم دَ خِدمتِ ازتُو ام اَسْتُم.“

۲۰ اوخته اَبشالوم دَ اَختوفِل گُفت: ”تُو دَز مو مشورَه بدی؛ مو چیز کار کنی؟“ ۲۱ اَختوفِل دَ اَبشالوم گُفت: ”قد خاتونوی آتِه حُو که اُو بلده نِگاهوانی خانه ایشته، خاو کُو؛ وختی تمامِ اسرائیل بَشَنوه که تُو دَ نظرِ آتِه حُو بد شد، اوخته دِستِ تمامِ کسای که قد تُو اَسْتِه، قُوت پیدا مونه.“ ۲۲ پس اونا دَ بله بام بلده اَبشالوم یگِ خیمه زَد و اَبشالوم دَ پیشِ چیمِ تمامِ بنیِ اسرائیل قد خاتونوی آتِه حُو خاو کد. ۲۳ مشورَه که اَختوفِل دَ امزُو روزا میدد، رقمِ ازی بُود که یگو کس از خُدا هِدایت طلب کُنه. پس هر مشورَه اَختوفِل ام بلده داوود و ام بلده اَبشالوم امی رقم باارزش بُود.

خوشای مشوره اخیتوفیل ره باطل مونه

۱۷

۱ اخیتوفیل د آبشالوم گُفت: ”دز مه اجازه بدی که دوازده هزار نفر ره انتخاب کنم و باله شُده اِمشاو د دُمبال داوود بورم. ۲ د حالیکه او منده آسته و روحیه شی از دست رفته، ما د بله ازو میرسم و او ره وحشت زده مونم و تمام مردمی که قد شی آسته دوتا مونه؛ اوخته تنها پادشاه ره موکشتم ۳ و تمام مردم ره دوباره د پیش ازتو میرم؛ ۴ چون مردی ره که تو طلب مونی، مرگ ازو باعث پس آمدون پگ موشه و تمام قوم د صلح-و-امنیت زندگی مونه.“ ۴ ای توره د نظر آبشالوم و تمام ریش سفیدای اسرائیل خوب معلوم شد.

۵ اوخته آبشالوم گُفت: ”خوشای آرکی ره ام کوی کنید تا ازو ام بشنوی که او چیز خیل مویکه.“ ۶ وختی خوشای د پیش آبشالوم آمد، آبشالوم دزو گُفت: ”اخیتوفیل اینی رقم گُفته، آیا مطابق گُفته ازو عمل کنی؟ اگه مویکی نه، تو نظر خو ره بگی.“

۷ خوشای د آبشالوم گُفت: ”مشوره ره که اخیتوفیل ایمدفعه دده، خوب مشوره نییه.“

۸ و خوشای ادامه دده گُفت: ”تو میدنی که آته تو و نفرای شی مردای جنگی آسته و رقم خرسی که چوچه های شی د بیابو از شی گرفته شده بشه سر قار آسته. علاوه ازی، آته تو آدم جنگ دیده آسته، او شاو ره د مینکل مردم تیر نمونه. ۹ بدن که امی آلی او خود ره د یگو غار یا یگو جای دیگه تاشه کده. و اگه ایطور شنه که بعضی نفرای ازمو د شروع جنگ کُشته شده بوفته، اوخته هرکسی که ای ره بشنوه، مویکه، د مینکل لشکری که از آبشالوم پیروی مونه، یگ کُشتار شده. ۱۰ و آدم دلیری که دل شی رقم دل شیر بشه، کاملاً بے جرأت موشه، چون تمام اسرائیل میدنه که آته تو یگ مرد جنگی آسته و کسای ام که قد شی آسته مردای دلیر. ۱۱ پس نظر ازمه ای

۱۷:۳ د بعضی ترجمه ها اینی رقم نوشته یه: ”تمام مردم ره دوباره د پیش ازتو میرم، رقمیکه یگ بیری د پیش شوی خو پس مییه.“

آسته که تمام مردم اسرائیل از دان تا بئیرشبع که رقم ریگ دریا آلی بے حساب آسته، د پیش از تو جم شنه و جناب خود تو اونا ره د جنگ رهبری کنی. ۱۲ اوخته د هر جای که او پیدا شنه د جان شی موری و رقمی که شبنم د بله زمی میریزه د بله ازو تاه موشی و او و پگ کسای که قد ازو آسته یگ شی زنده نمومنه. ۱۳ و اگه او د مینه یگو شار عقب نشینی کنه، اوخته تمام اسرائیل ریسپونا ره د امزو شار میره و مو او ره کش کده د دزه میندزی تا یگ سنگ ریزه ام د امزو جای باقی نمنه. ۱۴ پس آبشالوم و تمام مردای اسرائیل گُفت: "مشوره خوشای آرکی از مشوره آخیتوفل کده بهتر آسته." چون خداوند تصمیم گرفتد که مشوره خوب آخیتوفل ره باطل کنه تا تباهی ره د بله آبشالوم بیره.

۱۵ اوخته خوشای د صادق پیشوا و آبیاتار پیشوا گُفت: "آخیتوفل د آبشالوم و ریش سفیدای اسرائیل اینی رقم و اینی رقم مشوره دده و ما اینی رقم و اینی رقم مشوره ددیم. ۱۶ پس آلی د زودی نفر ری گو و د داوود خبر دده بگی، امشاو د جایی که او دریا کم آسته نشی، بلکه هر رقم که موشه او طرف تیر شو؛ اگه نه، پادشاه و تمام کسای که قد شی آسته، نابود موشه." ۱۷ یوناتان و آخیمعص د عین-روگل منتظر میششت و یگ کنیز آمده دزوا خبر میورد و اونا رفته خبر ره د داوود پادشاه میرسند، چون اونا بخاطری که دیده نشنه، د شار داخل نموشد. ۱۸ لیکن یگ جوان اونا ره دید و د آبشالوم خبر دد. پس اونا هر دوی شی د زودی رفت و د خانه یگ نفر د بخوریم داخل شد که د مینه حولی ازو یگ چاه بود و اونا د مینه امزو چاه تاه شد. ۱۹ خاتون صاحب خانه یگ چیز ره گرفته د دان چاه آوار کد و د سر شی غله-و-دانه پاش دد تا چیز معلوم نشنه. ۲۰ وختی خدمتگاری آبشالوم د پیش امزو خاتو د خانه آمد، اونا گُفت: "آخیمعص و یوناتان کجا بے؟" خاتو دزوا گُفت: "اونا از جوی آو تیر شده رفت." پس وختیکه اونا پالید و امو دو ره پیدا نتنست، اونا پس د اورشلیم رفت.

۲۱ بعد از رفتن ازوا، امو دو از چاه بُر شد و رفته د داوود پادشاه خبر دد. اونا د داوود گُفت: "باله شُنید و د زودی از او تیر شُنید، چراکه اخیتوفیل د باره شمو اینی رقم مشوره دده." ۲۲ پس داوود و تمام مردمی که قد شی قتی بُود، باله شده از دریای اُردن تیر شد و تا دم روز واز شدو یکی ازوا ام باقی نَمند که از دریای اُردن تیر نَشده بشه. ۲۳ وختی اخیتوفیل دید که مشوره شی عملی نَشد، او اُلاغ خُو ره پالو کد و باله شده د شار خود خُو د خانه خُو رفت. د اُونجی او کارای خانه خُو ره سر-و-سامان دد و بعد ازو خود ره دار زد. پس او مُرد و د قبر آته خُو دَفن شد.

۲۴ اوخته داوود د مَحَناییم امد و آبشالوم قد تمام مردای اسرائیل از دریای اُردن تیر شد. ۲۵ د امزو غیت آبشالوم عماسا ره د جای یوآب قومندان لشکر مُقرر کدد؛ عماسا باچه یگ نفر د نام یترای اسرائیلی^۱ بُود که یترا قد ابیجایل دُخترِ ناحاش خوارِ صرویه توی کدد؛ صرویه آبه یوآب بُود. ۲۶ پس آبشالوم و اسرائیلی ها د سرزمینِ جلعاد خیمه زد.

۲۷ وختیکه داوود د مَحَناییم رسید، شویی باچه ناحاش از ربتِ عمونیا، ماکیر باچه عمیئیل از لو-دبار و برزلائی جلعادی از روگیلم^۲ بستره ها، کاسه ها و ظرفای گلی ره قد گندم، جو، آرد، غله بریو شده، لوبیا، عدس، نخود بریو شده، ۲۹ عسل، قیماق، گوسپو و پنیر گاو بلده خوراکِ داوود و مردمی که قد شی بُود اُورد، چون اونا گُفت: "مردم د امزی بیابو گشنه و تُشنه و منده-و-زله آسته."

مرگِ آبشالوم

۱ داوود مردای ره که قد شی بُود، جم کد و د بله ازوا قومندانای هزار نفری و قومندانای صد نفری تعیین کد. ۲ داوود لشکر ره د سه دسته زبی کد: یگ دسته ره زیرِ قومنده یوآب، یگ دسته ره زیرِ قومنده آبیشای برارِ یوآب باچه صرویه

^۱ ۱۷:۲۵ د بعضی ترجمه ها یترای اسماعیلی نوشته یه؛ امچنان د اولِ تواریخ ۱۷:۲.

و یگ دسته ره زیر قومنده اتای جتی. اوخته پادشاه د لشکر گفت: "ما خود مه ام قد شمو مورم." ^۳ لیکن لشکر گفت: "تو نباید بوری، چون اگه مو دوتا کنی بلده ازوا هیچ اهمیت ندره؛ حتی اگه نیم ازمو بمری، باز ام بلده ازوا هیچ اهمیت ندره. لیکن تو برابر ده هزار ازمو آرزش دری؛ پس بهتر آسته که تو د شار بمنی و دز مو کومک ری کنی." ^۴ پادشاه دزوا گفت: "هر رقم که د نظر شمو خوب معلوم موشه، ما امر رقم مونم." پس پادشاه د بغل درگه شار ایسته شد و تمام لشکر د دسته های صد نفری و هزار نفری حرکت کد. ^۵ پادشاه د یوآب، آپیشای و اتای امر کده گفت: "قد آبشالوم باچه مه بخاطر ازمه د نرمی رفتار کنید." وختیکه پادشاه د پگ قومندانا د باره آبشالوم دستور دد، تمام لشکر شنید.

^۶ پس لشکر د جنگ اسرائیل د صحرا رفت و جنگ د جنگل افرایم در گرفت. ^۷ لشکر اسرائیل از پیش خدمتگاری داوود شکست خورد و د امزو روز کشتار کته د اونجی رخ دد و بیست هزار نفر کشته شد. ^۸ جنگ د تمام منطقه تیت شد و تعداد کسای که د امزو روز د وسیله جنگ کشته شد، کلوتر از کسای بود که قد دم شمشیر کشته شد. ^۹ د امزو غیت آبشالوم قد خدمتگاری داوود زوی د زوی شد. آبشالوم د بله قاطر سوار بود و قاطر د زیر شاخه های یگ درخت بلوط کته درآمد و سر ازو د شاخه های درخت بلوط بند مند. د حالیکه او د مینکل آسمو و زمی آوزو مند، قاطری که د تی پای شی بود پیش رفت. ^{۱۰} یگ نفر او ره دید و د یوآب خبر دده گفت: "اونه، ما دیدم که آبشالوم د یگ درخت بلوط آوزو منده." ^{۱۱} یوآب د نفری که دزو خبر آورد گفت: "واقعاً او ره دیدی؟ پس چرا او ره د امونجی کشته د زمی نزدی تا ما دز تو ده مיתقال نقره و یگ کمر بند میددم؟" ^{۱۲} لیکن امر نفر د یوآب گفت: "اگه هزار مיתقال نقره د دست مه دده موشد، ما دست خو ره د بله باچه پادشاه دراز نموکدم، چون پادشاه دز تو و آپیشای و اتای د حالیکه مو گوش موکدی امر کده گفت، بخاطر ازمه از آبشالوم باچه مه حفاظت کنید." ^{۱۳} و اگه ما خیانتکارانه رفتار کده جان ازو ره میگر فتم -- چون

هیچ چیز از پادشاه تاشه نَمومنه -- اوّل خود تو دَ صِد مه ایسته موشدی. ” ۱۴ اوخته یوآب گُفت: ” ما نَمیتنم وخت خُو ره قد ازتو ای رقم ضایع کنم. ” پس سیه دانه نَبیره ره دَ دِست خُو گِرِفت و دَ دِلِ اَبشالوم زَد دَ حالیکه او هنوز دَ مینکلِ شاخه های بَلوط زنده بُود. ۱۵ بعد ازو ده مرد جوان که سلاح-بردارای یوآب بُود دَ گِرِد اَبشالوم جم شد و او ره زده کُشت.

۱۶ اوخته یوآب شیپور ره دَ صِدا اُورد و لشکر از دُمال کدونِ اسرائیل پس تاو خورد، چراکه یوآب لشکر ره منع کد. ۱۷ اونا جَسَدِ اَبشالوم ره گِرِفته دَ یگ چُقُوری کته که دَ جنگل بُود، پورته کد و دَ بِلِه ازو یگ سنگ-قلچِه غَدِر کته جور کد. دَ عَین حال پگِ لشکرِ اسرائیل دَ خانه های خُو دُوتا کد. ۱۸ اَبشالوم دَ غَیتِ زندگی خُو یگ مُنار بَلدِه خُو ایستلجی کُدد که دَ دَرّه پادشاه آسته، چُون او گُفت: ” ما باچه نَدْرُم که نام مه از طریقی ازو باقی بُمَنه. ” پس او دَ بِلِه امزو مُنار نامِ خود خُو ره ایشت که تا امروز «یادگاری اَبشالوم» گُفته موشه.

داوود از مرگِ اَبشالوم خبر موشه

۱۹ اوخته اَخیمِصص باچه صادق گُفت: ” مره بیل که دَویده بورم و دَ پادشاه خبر خوش برسَنم که خُداوند دَ حقِ ازو اِنصاف کده و او ره از دِستِ دُشمنای شی نِجات دَده. ” ۲۰ لیکن یوآب دَزُو گُفت: ” امروز تو خبرِ خوش نموری؛ تُو میتنی یگو روزِ دیگه خبرِ خوش برسنی، ولی امروز ای کار ره نمونی، چراکه باچه پادشاه مُرده. ” ۲۱ اوخته یوآب دَ یگ نفرِ کُوشی گُفت: ” بورو، چیزی ره که دیدی دَ پادشاه بگی. ” پس نفرِ کُوشی دَ یوآب اِحترام کد و دَویده رفت. ۲۲ اَخیمِصصص باچه صادق بسم دَ یوآب گُفت: ” هر رقم که موشه، لُطفاً دَز مه ام اجازه بَدی که از پُشتِ نفرِ کُوشی دَویده بورم. ” یوآب گُفت: ” باچه مه، چرا میخاهی دَویده بوری؟ تُو کُدم خبر خوش نَدری که ببری و جایزه

بگیری“ ۲۳ او گفت: ”هر رقم که شنه، ما دَویده مورم. “ پس یوآب گفت: ”بورو!“
اوخته اَیَمَعص از راهِ اَواری دَویده رفت و از نفرِ کوشی پیش شد.

۲۴ دَ امْرُو غَیت داوود دَ دالیزِ مینکلِ دُو درگه شارِ شِشْتُد؛ پیره‌دار دَ بِلِه بامِ درگه دَ سر دیوال بُر شد و دَ حالیکه توخ مُوکد، اُو یگ نفر ره دید که تنهای خُو دَویده مییه.
۲۵ اوخته پیره‌دار چِیغ زده دَ پادشاه خبر دَد. پادشاه گفت: ”اگه تنها آسته، خبرِ خوش دَ دان شی یه.“ دَ حالیکه اُو نفر آمده نزدیک مُوشُد، ۲۶ پیره‌دار یگ نفرِ دیگه ره دید که دَویده مییه؛ اوخته پیره‌دار دَ دروازه‌وان گفت: ”یگ نفرِ دیگه تنهای خُو دَویده مییه.“ پادشاه گفت: ”اُو ام خبرِ خوش میره.“ ۲۷ پیره‌دار گفت: ”دَویدونِ نفرِ اَولی رقمِ دَویدونِ اَیَمَعص باچه صادوق آسته.“ پادشاه گفت: ”اُو یگ آدمِ خُوب آسته و حتماً خبرِ خُوب میره.“

۲۸ اَیَمَعص چِیغ زده دَ پادشاه گفت: ”خیر-و-خیریت آسته!“ اوخته اُو دَ پیشِ پادشاه قد رُوی خُو دَ زمی اُفتَد و گفت: ”حمد-و-ثنا دَ خُداوند، خُدای تُو! اُو امو مردا ره که دِست خُو ره دَ خِلافِ بادار مه پادشاه باله کدُد، دَ بادار مه تسلیم کد.“ ۲۹ پادشاه گفت: ”آیا اَبشالومِ باچه مه جور آسته؟“ اَیَمَعص دَ جواب شی گفت: ”وختی یوآب مره و خِدمتگارِ دیگه پادشاه ره ربی کد، ما عَدَر غَربو کته ره دِیدم، لیکن نَفامِیدم که چیز خیل بُود.“ ۳۰ پادشاه گفت: ”ای سُو بیه و دَ اینجی ایسته شو.“ پس اُو امونجی رفته ایسته شد.

۳۱ اوخته نفرِ کوشی رسید و گفت: ”بلده بادار مه پادشاه خبرِ خوش آسته! چُون خُداوند اِمروز دَ حق تُو اِنصاف کد و تُو ره از دِستِ تمامِ کسای که دَ خِلافِ تُو باله شُدُد، نِجات دَد.“ ۳۲ پادشاه دَ نفرِ کوشی گفت: ”آیا اَبشالومِ باچه مه جور آسته؟“ نفرِ کوشی دَ جواب شی گفت: ”دُشمنای بادار مه پادشاه و تمامِ کسای که باله مُوشه تا دَز تُو ضرر برسنه، عاقبت شی مثلِ امْرُو جوان بشه.“

۳۳ پادشاهِ غَدْرِ غَمگی شد و دَ اُتاقی که بِلِه دالیزِ درگِه شار بُود، بُر شده چخرا کد. اُو دَ حالیکه مورفت، اینی رقم مُوگفت: ”آی باچه مه اَبشالوم! آی باچه مه، آی باچه مه اَبشالوم! کشکِه ما دَ جای تُو مُومرُدُم، آی باچه مه اَبشالوم، آی باچه مه!“

یوآب داوود ره سرزَنش مونه

۱۹ ^۱ دَ یوآب کُفته شد که، ”اونه، پادشاه چخرا مونه و بلده اَبشالوم ماتم گِرَفته.“ ^۲ پس پیروزی امزُو روز بلده تمام لشکر دَ ماتم تبدیل شد، چُون مرُدُم دَ امزُو روز شنید که پادشاه بخاطرِ باچه خُو غَمگی شده. ^۳ لشکر دَ امزُو روز دُزکی دَ شار داخل شد، رقم کسای که از جنگ دُوتا کده بشه و از شرمندگی دُزکی دَ شار داخل شنه. ^۴ پادشاه رُو خُو ره پوشند و پادشاه دَ آوازِ بلند چخرا کده کُفت: ”آی باچه مه اَبشالوم! آی باچه مه اَبشالوم، آی باچه مه!“

^۵ اوخته یوآب دَ منِه خانه دَ پیش پادشاه اَمَد و دَزُو کُفت: ”امروز تُو رُو تمام خِدمتگاری خُو ره قد شَرَم پوشندی، رُو خِدمتگاری ره که جان ازتُو و جانِ باچه ها و دخترن تُو و جانِ خاتونو و کِنیزای تُو ره نجات دَد. ^۶ ازی که تُو دُشمنای خُو ره مُحَبَّت کدی و از دوستای خُو بد بُردی، تُو امروز واضح کدی که قومندانان و خِدمتگارا بلده تُو هیچ آرزِش ندره؛ چُون ما فامیدُم که اگه اَبشالوم امروز زنده موبود و مو پگ مو مُومردی، تُو خوش موشُدی. ^۷ پس آلی باله شده بُرو بیه و دَ خِدمتگاری خُو تورای دِلگرم کُننده بُگی؛ ما دَ خُداوند قَسَم مُوخورُم که اگه بُرو نیی، اِمشاو یگ نفر ام قد ازتُو باقی نَمومنه و ای بلا بدتر از تمام بلاهای اَسته که از جوانی تا آلی ره دَ بِلِه تُو اَمده.“ ^۸ اوخته پادشاه باله شد و دَ پیش درگِه شار شِشت؛ و دَ لشکر کُفته شد که: ”اونه، پادشاه دَ پیش درگِه شار شِشته،“ و پگ لشکر دَ پیش پادشاه اَمَد.

پس آمدون داوود د اورشلیم

د امزو غیت تمام لشکر اسرائیل دوتا کده د خانه‌های خو رفتد. ^۹ پگ مردم د تمام طایفه های اسرائیل قد یگدیگه خو جر-و-بخت کده موگفت: "پادشاه مو ره از دست دشمنای مو خلاص کده و او کسی آسته که مو ره از دست فلسطینیا نجات دده، لیکن آلی او بخاطر ایشالوم از سرزمین مو دوتا کده؛ ^{۱۰} و ایشالوم ره که مو مسح کده د بله خو پادشاه جور کدوی، او د جنگ کشته شده. پس آلی چرا د باره پس آوردون پادشاه هیچ چیز نموگید؟"

^{۱۱} داوود پادشاه د صادق پیشوا و آبیاتار پیشوا اینی پیغام ره ربی کده گفت: "د ریش سفیدای یهودا بگید، 'چرا شمو د پس آوردون پادشاه د خانه شی از پگ کده آخر استید، د حالیکه توره تمام اسرائیل د پیش پادشاه د جایی که آسته رسیده؟ ^{۱۲} شمو برارون مه استید، شمو گوشت و استغون مه استید؛ پس چرا شمو د پس آوردون پادشاه از پگ کده آخر استید؟' ^{۱۳} و د عماسا بگید، 'آیا تو گوشت و استغون مه نیستی؟ خدا مره سخت جزا بدیه، اگه تو بلده همیشه د جای یوآب قومندان لشکر مه نشنی.'" ^{۱۴} پس عماسا دل تمام مردای یهودا ره د دست آورد و پگ ازوا یگ دل و یگ فکر شد؛ و اونا د پادشاه پیغام ربی کده گفت: "تو و تمام خدمتگاری تو پس بیید." ^{۱۵} اوخته پادشاه پس آمد و د دریای اردن رسید؛ و مردم یهودا د دم راه پادشاه د جلجال آمد تا پادشاه ره از دریای اردن تیر کده بیره.

^{۱۶} شمعی باچه جیرای بنیامینی از بخوریم د عجله قد مردم یهودا د دم راه داوود پادشاه آمد؛ ^{۱۷} قد ازو یگ هزار نفر از بنیامین آمد و صیبا خدمتگار خانوار شائول قد پوزده باچه خو و بیست خدمتگار خو قد ازو قتی بود. اونا د عجله از دریای اردن د پیش پادشاه تیر شد. ^{۱۸} اونا تیر شده رفت تا خانوار پادشاه ره از دریا تیر کده بیره و هر کاری که د نظر پادشاه خوب معلوم شنه، انجام بدیه.

شِمْعی باچه جیرا امی که از دریای اَرْدُن تیر شد، اُو دَ پیشِ پادشاه رُوی دَ خاک اُفتد
 ۱۹ و دَ پادشاه گُفت: ”اُمیدوار اَسْتُم که بادر مه، مَره گُناهکار حِساب نَکنه و خطای
 ره که خِدمتگار شی دَ روزی بُر شُدونِ بادر خُو پادشاه از اورشَلیم مُرتکِب شُدِه دَ یاد
 خُو نَیره و پادشاه اُو ره دَ دِل خُو نَگیره. ۲۰ چُون ما خِدمتگار تُو مِیدَنُم که ما گُناه کدیم؛
 امزی خاطر اینه، اِمروز ما از تمام خانوارِ یوسُف^{۱۸} کده اُولتَر دَ دَم راهِ بادر خُو پادشاه
 اَمَدیم. ۲۱ اوخته اَبیشای باچه صُرُوبه دَ جواب شی گُفت: ”ایا شِمْعی بخاطری که
 مَسَح شُدِه خُداوند ره دَوکری کده، کُشته نَشْنه؟“ ۲۲ لیکن داوود گُفت: ”ای باچه های
 صُرُوبه، شُمو ره دَز مه چی غَرَض اَسْتِه؟ چرا شُمو اِمروز دُشمون مه شُدید؟ ایا اِمروز ام
 یگو کس باید دَ اسرائیل کُشته شُنه؟ ایا ما نَمِیدَنُم که ما اِمروز پادشاهِ اسرائیل اَسْتُم؟“
 ۲۳ پس پادشاه دَ شِمْعی گُفت: ”تُو نَموُمی.“ و پادشاه بَلدِه اَزو قَسَم خورد.

۲۴ دَ امزو غَیت مِیفیوشت نوسه شاتول ام دَ دَم راهِ پادشاه اَمَد؛ اُو از روزی که پادشاه
 رفتد تا روزی که صَحیح-و-سلامت پس اَمَد، نَه دَ فِکِر پای های خُو شُدَد، نَه ریش خُو
 ره اِصلاح کُدد و نَه کالای خُو ره شُشتند. ۲۵ وختیکه اُو از اورشَلیم دَ دَم راهِ پادشاه اَمَد،
 پادشاه دَزو گُفت: ”ای مِیفیوشت، چرا قد از مه نَمدی؟“ ۲۶ اُو دَ جواب شی گُفت:
 ”ای بادر مه پادشاه، خِدمتگار مه مَره بازی دَد؛ ما دَ خِدمتگار خُو گُفتُم، اُلَاغ مَره
 پالون کُو تا ما سوار شُدِه دَ پیشِ پادشاه بورُم. چُون خِدمتگار تُو شَل اَسْتِه؛ لیکن اُو
 اَمو کار ره نَکد، ۲۷ بَلکه دَ بَلِه خِدمتگار تُو دَ پیشِ بادر مه پادشاه تَهْمَت کد. مگم
 بادر مه پادشاه رَقم ملایکه خُدا اَسْتِه؛ پس هر چیزی که دَ نظر تُو خُوب معلوم موشه،
 اَمو ره انجام بَدی. ۲۸ باوجودِ که تمام خانوارِ آتِه مه دَ پیشِ بادر مه پادشاه سزاوارِ
 دیگه چیز نَبودِ بَعیر از مَرگ، لیکن تُو خِدمتگار خُو ره دَ مینکلِ کسای شَندی که دَ
 دِسترخون تُو مُوخوره. پس ما دیگه چی حق دَرُم که دَ پیشِ پادشاه ناله-و-فریاد کَنُم.“

^{۱۸} ۱۹:۲۰ بنیامین و یوسُف برار بود، ولی یوسُف از پگ باچه های یعقوب کده مشهور بود. امزی خاطر

شِمْعی، باوجودِ که بنیامینی اَسْتِه، خود ره از خانوارِ یوسُف حِساب مونه.

۲۹ پادشاه دزشی گفت: "چرا ایقَس کَلو توره مُوگی؟ ما گفتیم که تُو و صِیبا زمی ره تقسیم کنید." ۳۰ مِیَبوشِت د پادشاه گُفت: "بیل که پگ شی ره امو بگیری؛ امی که بادار مه پادشاه صَحیح-و-سَلامَت پس د خانِه خُو اَمَدِه، بَلدِه مه هر چیز اَسْتِه".
 ۳۱ اوخته بَرزَلای جِلعادی از روگیلیم اَمَد تا قد پادشاه از دریای اَرْدُن تیر شُنِه و تا او ره همراهی کده از دریای اَرْدُن تیر کنه. ۳۲ بَرزَلای یگ مَرِد غَدِر پیر بُود که هشتاد سال عُمَر دَشْت. وختیکه پادشاه د مَحَناییم بُود، بَرزَلای خوراکِ اَزو ره تَهِیه مُوکد، چُون او یگ مَرِد غَدِر ثَرَوَتَمَنَد بُود. ۳۳ پادشاه د بَرزَلای گُفت: "قد ازمه بیه و د اورشَلیم قد ازمه بُمَن و ما فِکَر خُو ره سُون تُو مِیگیرم." ۳۴ لیکِن بَرزَلای د پادشاه گُفت: "چند سال از زندگی مه مَنده که ما قد پادشاه د اورشَلیم بورم؟ ۳۵ ما فِعلاً هشتاد ساله اَسْتُم. آیا ما مِیْتُم خُوب و بَد ره فرق کُنم؟ آیا خِدْمَتگار تُو مَرِه چیزِی ره که مُوخوره و وُچی مُونه، مُوفامه؟ آیا وختیکه یگ خاتُو یا یگ مَرِد بَیت میخانه ما مِیْتُم آواز شی ره بَشَنوُم؟ پس چرا خِدْمَتگار تُو بَلدِه بادار خُو پادشاه یگ بار اِضافی بَشِه؟ ۳۶ آلی خِدْمَتگار تُو قد پادشاه چند قَدَم د او طرفِ دریای اَرْدُن موره و بس. چرا پادشاه از مه اِیْقَس قَدردانی کنه؟ ۳۷ لُطفاً بیل که خِدْمَتگار تُو پس بوره تا د شارِ خود خُو بُمَرِه و د نزدیک قَبِر آتِه و آبه خُو دَفَن شُنِه. لیکِن اینه، خِدْمَتگار تُو کِمهام^a حاضر اَسْتِه، بَلدِه شی اِجازه بَدی که قد بادار مه پادشاه بوره و هر چیزِی که د نظر تُو خُوب معلوم مُوشه بَلدِه شی انجام بَدی." ۳۸ پادشاه گُفت: "خُوبه، کِمهام قد ازمه بوره و ما هر چیزِی که د نظر تُو خُوب معلوم شُنِه بَلدِه شی انجام مِیْدیم؛ و تُو هر چیزِی که از مه خاَهش کنی بَلدِه تُو د جای مِیرم." ۳۹ پس تمام مَرِدَم از دریای اَرْدُن تیر شُد؛ و پادشاه پیش از تیر شُدو بَرزَلای ره ماخ کده بَرکت دَد و بَرزَلای پس د خانِه خُو رفت. ۴۰ پادشاه از دریا د جِلجال تیر شُد

^a ۱۹:۳۷ بعضی ترجمه ها کِمهام ره «باچه بَرزَلای» معرفی مُونه، ولی د زَبونِ عِبْرانی د بارِه پیوند

بَرزَلای و کِمهام چیز نوشته نیبِه.

و کِمهام ام قد شی قتی رفت. خلاصه، تمام لشکرِ یهوذا و نیمِ لشکرِ اسرائیل پادشاه
ره همراهی کده اُورد.

۴۱ اوخته تمام مردای اسرائیل د پیش پادشاه آمد و د پادشاه گُفت: ”آی پادشاه، چرا
برارون مو مردای یهوذا، تُو ره دُزی کد و تُو و خانوار تُو ره قد تمام نفرای تُو قتی
از دریای اُردُن تیر کده اُورد؟“ ۴۲ پگِ مردای یهوذا د جوابِ مردای اسرائیل گُفت:
”بخاطری که پادشاه نزدیکانه مو آسته. پس شمو چرا دزی باره قار آستید؟ آیا مو
کُدم چیز از پادشاه خوردے و یا دز مو کُدم بخششی دده؟“ ۴۳ اوخته مردای اسرائیل د
جوابِ مردای یهوذا گُفت: ”مو د پادشاه ده حصّه درے و حقِ ازمو د داوود ام از شمو
کده کلوتر آسته. پس چرا مو ره خار-و-حقیر حساب مُونید؟ آیا مو تَبودی که اول د باره
پس اُوردون پادشاه خُو توره گُفتی؟“ لیکن تورای مردای یهوذا از مردای اسرائیل کده
زور بُود.

شورشِ شَبِیع

۲۰ ۱ د امزو غیت یگ آدمِ فتنه-انگیز د نامِ شَبِیع باچه بکری بنیامینی ام د اُونجی
بُود. او شیبپور ره د صدا اُورد و گُفت: ”مو د داوود حصّه نَدری و از باچه
یسی بے نصیب آستی! آی مردمِ اسرائیل هر کُدم شمو د خیمه خُو بورید!“ ۲ پس تمام
مردای اسرائیل از پیروی داوود دست کشید و از شَبِیع باچه بکری پیروی کد؛ لیکن
مردای یهوذا قد پادشاه خُو مند و از اُردُن تا اورشَلیم اُو ره همراهی کد.
۳ وختی داوود د خانه خُو د اورشَلیم آمد، پادشاه امو ده خاتو ره که کنیز شی بُود و
بلده نِگاهوانی خانه ایشند، گِرفت و اونا ره د یگ خانه نظر بند کد. اُو ضرورت های
ازوا ره تهیه موکد، لیکن قد ازوا خاو نموشد. پس اونا تا روزِ مُردون خُو نظر بند بُود
و مثل بیوه ها زندگی موکد.

۴ اوخته پادشاه دَ عَماسا گُفت: "مردای یهُودا ره دَ بَینِ سِه روز دَ پیش مه جم کُو و خود تُو ام دَ اینجی حاضر بَش." ۵ پس عَماسا رفت تا مردای یهُودا ره جم کنه، لیکن از وختی که پادشاه بلده شی تعین کُدد، طال خورد. ۶ اوخته داوود دَ آبیشای گُفت: "آلی شَبَع باچه بکری از آبشالوم کده کلوتر دَز مو ضرر مبرسنه. پس نفرای بادار خُو ره بَگیر و اُو ره دُمبال کُو؛ نَشَنه که اُو شارای دیوالدار بلده خُو پیدا کنه و از گیر مو خلاص شَنه." ۷ پس نفرای یوآب قد کربتیا، فلیتیا و تمام مردای دلیر-و-جنگی از پُشتِ اَزو بُر شُدِه رفت؛ اونا از اورشلیم بُر شُد تا شَبَع باچه بکری ره دُمبال کنه. ۸ وختی اونا دَ نزدیکِ سنگِ کَنه دَ جبعون رسید، عَماسا دَ دَمِ راهِ ازوا آمد. یوآب کالای جنگی پوشید و دَ بله اَزو یگ کمر بند قد یگ خَنجر که دَ غِلافِ خُو بُود دَ کمر شی بسته بُود. امی که اُو پیش رفت خَنجر از غِلافِ خُو اُفتد. ۹ یوآب دَ عَماسا گُفت: "برار جو، چی حال دَری؟" و یوآب قد دِستِ راستِ خُو ریشِ عَماسا ره گِرفت که اُو ره ماخ کنه. ۱۰ عَماسا مُتَوَجِه خَنجری که دَ دِستِ یوآب بُود نَشُد. پس یوآب خَنجر ره دَ کوره اَزو چقی کد و روده های اَزو دَ زمی بُر شُد و اُو مُرد؛ حاجت دَ ضربه دُوم نَشُد.

اوخته یوآب و برار شی آبیشای دَ دُمبالِ شَبَع باچه بکری رفت. ۱۱ و یکی از خِدمتگرایِ یوآب دَ پالوی جَسَدِ عَماسا ایسته شُدِه گُفت: "هر کسی که طرفدارِ یوآب و طرفدارِ داوود آسته، از پُشتِ یوآب بییه." ۱۲ عَماسا دَ مینکلِ راه دَ خُونِ خُو غوڅه شُد؛ و غبّتی اُمو نفر دید که تمام لشکر دَ اُنجی ایسته موشه، اُو عَماسا ره از مینکلِ راه کَش کده دَ صحرا بُرد و یگ رخت ره دَ بله شی اَندخت، چُون اُو دید که هر کس که دَ نزدیکِ اَزو میمَد ایسته موشد. ۱۳ امی که جَسَدِ عَماسا از مینکلِ راه باله شُد، تمام لشکر از پُشتِ یوآب رفت تا شَبَع باچه بکری ره دُمبال کنه.

۱۴ شَبَع از مینکلِ تمام طایفه های اسرائیل تیر شُدِه دَ آبلِ بیت-مَعکه آمد و تمام بکریا قد اَزو قتی بُود؛ اونا جم شُدِه از پُشتِ اَزو آمد تا از شی حِفَاطت کنه. ۱۵ اوخته لشکرِ یوآب آمد و اُو ره دَ شارِ آبلِ بیت-مَعکه محاصره کد؛ اونا دَ برابرِ شارِ یگ بُغَنڈی

جور کد که او د بغل دیوال قرار گرفت و تمام لشکری که قد یوآب بود، دیوال ره میزد تا او ره بیرو کنه. ۱۶ د امزو غیت یگ خاتون دانا از مبه شار کوی کده گفت: "گوش بگیرید! گوش بگیرید! د یوآب بگیرد که د اینجی بیبه تا ما قد شی توره بگیریم."

۱۷ وختیکه یوآب نزدیک رفت، خاتو گفت: "تو یوآب آستی؟" او د جواب شی گفت: "آره، ما آستم." اوخته خاتو دزو گفت: "تورای کنیز خو ره گوش بگیر." یوآب گفت: "گوش میگیرم." ۱۸ خاتو گفت: "د زمان قدیم اینی رقم گفته مؤشد، د آبل رفته مشوره بگیرد." و د امزی رقم یگ قضیه حل-و-فصل مؤشد. ۱۹ ما از شاری آستم که د اسرائیل صلح طلب و وفادار آسته؛ و تو میخاهی امی شار ره که د اسرائیل مثل آبه آسته خراب کنی. چرا تو میخاهی که میراث خداوند ره نابود کنی؟" ۲۰ یوآب د جواب شی گفت: "از مه دور بشه! از مه دور بشه که ما شار ره خراب یا نابود کنم."

۲۱ قضیه او رقم نیسته که تو فکر مونی، بلکه یگ نفر د نام شبع باچه بکری که از کوهستون افرایم آسته، دست خو ره د خلاف داوود پادشاه باله کده. فقط امو نفر ره تسلیم کنید و ما از شار شمو مورم." خاتو د یوآب گفت: "اینه، سر ازو از بله دیوال بلده تو پورته موشه." ۲۲ اوخته امو خاتو قد مشوره حکیمانه خو د پیش پگ مردم رفت و اونا سر شبع باچه بکری ره از تن شی جدا کده بلده یوآب پورته کد. اوخته یوآب شیپور ره د صدا آورد و اونا از نزدیک شار هر سو تیت شد و هر کس سون خیمه خو رفت؛ و لے یوآب پس د اورشلیم د پیش پادشاه آمد.

نفرای دربار داوود

۲۳ د امزو غیت یوآب قومندان تمام لشکر اسرائیل بود و بنایاه باچه یهو باداع قومندان کریتیا و فلیتیا؛ ۲۴ ادورام مسئول کارگرای جبری بود و یهوشافاط باچه اخیلود کاتب؛ ۲۵ شیوا منشی بود و صادوق و ابیاتار پیشوایو؛ ۲۶ و عیرای یا ئیری ام از طرف داوود مقام پیشوایی دشت.

داوود انتقام جبعونیا ره از اولادِ شائول میگیره

۲۱

۱ د زمان پادشاهی داوود سه سال دوامدار قحطی شد. اوخته داوود از خداوند هدایت طلب کد و خداوند گفت: ”ای حالت بخاطر شائول و خانوار خونریز ازو پیش آمده، چراکه او جبعونیا ره کُشت.“^۲ جبعونیا از جم بنی اسرائیل نبود، بلکه باقیمنده اموریا بود؛ و بنی اسرائیل بلده ازوا قسم خوردد که اونا ره نموکشه، لیکن شائول بخاطر غیرتی که بلده اسرائیل و یهودا دشت، قصد کدد که اونا ره از بین بیره.^۳ پس داوود جبعونیا ره کوی کد و قد ازوا توره گفت.^۳ و پادشاه د جبعونیا گفت: ”بلده شمو چیز کار کتم و گذشته ره چطور جبران کتم تا شمو قوم خداوند ره برکت بدید؟“^۴ جبعونیا دز شی گفت: ”مو از شائول و خانوار شی نقره و طلا طلب ندری و نه ام بلده مو اجازه آسته که د اسرائیل یگو کس ره بکشی.“ داوود پرسید: ”شمو از مه چی میخاهید که بلده شمو انجام بدیم؟“^۵ اونا د پادشاه گفت: ”امو نفر که مو ره تباه موکد و بلده مو نقشه میکشید که مو ره نابود کنه تا د هیچ نقطه سرزمین اسرائیل باقی نمنی،^۶ هفت نفر از باچه گون خانوار ازو ره دز مو تسلیم کو تا مو اونا ره د حضور خداوند د جبعه شائول که انتخاب شده خداوند بود د دار آوزو کنی.“ پادشاه گفت: ”اونا ره دز شمو تسلیم موئم.“

۷ لیکن پادشاه مفیوشت باچه یوناتان ره ایله کد، چراکه قسم خداوند د بین ازوا بود، یعنی د بین داوود و یوناتان باچه شائول.^۸ پس پادشاه دو باچه رصفه دختر آیه ره که آرمونی و مفیوشت بود و بلده شائول زیده شدد و پنج باچه میرب^۹ دختر شائول ره که بلده عدریئیل باچه برزلائی محولاتی زیده شدد، گرفت^۹ و اونا ره د دست جبعونیا

^۱ ۲۱:۲ د باره دشمنی شائول قد جبعونیا د کتاب مقدس هیچ چیز نوشته نییه.

^۲ ۲۱:۸ اول سموئیل. ۱۹:۱۸

تسلیم کد؛ جبعونیا اونا ره د بِلِه کوه د حُصُورِ خُداوند د دار اوزو کد و امو هفت نفر یگجای مُرد. اونا د شُرُوعِ روزای جَم کدونِ حاصلات، د غَیْتِ جَوِ دِرَوِ کُشته شد.

۱۰ اوخته رِصفه دُخترِ آیه یگ پلاس ره گِرِفته د بِلِه قاده بلده خُو اوار کد و از شُرُوعِ جَم کدونِ حاصلات تا غَیْتیکه بارو از آسمو د بِلِه ازوا بارید، د روز مُرغکوی هوا ره و د شاو جانورای بیابو ره نه‌ایشته که د بِلِه ازوا حمله کنه. ۱۱ از کاری که رِصفه دُخترِ آیه، کِنیزِ شائول کُدد، د داوود خبر دده شد. ۱۲ اوخته داوود رفته استغونای شائول و استغونای باچه شی یوناتان ره از مردُمِ یابیشِ جلعاد گرفت. مردُمِ یابیشِ جلعاد امو جَسَدِ ها ره از میدانِ شارِ بَیت-شان دُزی کده اُردُد، از جای که فَلَسطِینیا اونا ره اوزو کُدد؛ چُون د روزی که فَلَسطِینیا شائول ره د جَلبوعِ کُشتند اُو ره د دار اوزو کُدد. ۱۳ پس داوود استغونای شائول و استغونای باچه شی یوناتان ره ازونجی اُورد و استغونای کسای ره که د جِبعه د دار اوزو شد ام جَم کد. ۱۴ دَمزی رقم اونا استغونای شائول و باچه شی یوناتان ره اِنْتقالِ دده د صِیلع د سرزمینِ بِنیامین د قِبرِ قِیسِ آتِه شائول دَفن کد و هر چیزی که پادشاه امر کُدد، اونا د جای اُورد. بعد ازو خُدا دُعای ازوا ره که بلده سرزمینِ خُو کُدد، قَبول کد.

جنگ د خِلافِ فَلَسطِینیا

۱۵ بَینِ فَلَسطِینیا و اِسْرائیلِ بسم جنگ شد و داوود قد خِدْمَتگاری خُو رفته د خِلافِ فَلَسطِینیا جنگ کد و داوود از حال رفت. ۱۶ اوخته یشبی-بنوب که یکی از اولاده رافا بود و کِرَنگی نَبِزه شی سه صد مِثقال^۱ برونز بود و یگ شمشیر نو د کمر خُو دشت، قَصِدِ کُشتونِ داوود ره کد. ۱۷ لیکن اَبِیشای باچه صَرُوبه د کومکِ ازو اَمَد و امو فَلَسطِینیا ره زده کُشت. اوخته نفرای داوود قَسَم خورده دَزُو کُفت: ”تُو دِیگه قد ازمو د جنگ نَمِیی؛ نَشْنه که تُو چراغِ اِسْرائیلِ ره گُل کنی.“

^۱ ۲۱:۱۶ سه صد مِثقال تقریباً نیم سیر موشه.

۱۸ بعد از یگ جنگ قد فَلَسطینیا دَ گوب دَر گِرِفَت که دَ امزُو جنگ سِبکای حوشتای ساف ره کُشت؛ ساف ام یکی از اولادِه رافا بُود. ۱۹ بعد ازُو یگ جنگ دِیگه قد فَلَسطینیا دَ گوب دَر گِرِفَت و دَزُو جنگ اِلحانان باچه یاعیر بیت-لَحَمی، جُلیاتِ جَتی^a ره کُشت که چپو نِیزه شی رقم چپو کارگاهِ بافندگی بُود. ۲۰ یگ جنگ دِیگه دَ جَت دَر گِرِفَت؛ دَ اُونجی یگ مَرِدِ قد بلند بُود که هر دِست و پای شی شَش کِلک دَشت که جُمِله ازوا بیست و چار کِلک موشد؛ او ام از اولادِه رافا بُود. ۲۱ وختیکه او اسرائیل ره طعنه دَد، یوناتان باچه شمعی، باچه برارِ داوود او ره کُشت. ۲۲ امی چار نفر از اولادِه رافا دَ جَت بُود که دَ دِستِ داوود و خِدمتگرای شی کُشته شُدِه اُفتَد.

سُرودِ شکرگزاریِ داوود

۲۲^۱ داوود دَ روزی که خُداوند او ره از دِستِ پگِ دُشمنای شی و از دِستِ شائول خلاص کد، توره های امزی سُرود ره دَ وَصَفِ خُداوند خاند^۲ و گُفت:

”خُداوند قاده-و-پناهگاهِ مه آسته، قلعه و نِجات دِهِنده مه.

^۳ او خُدای مه آسته، قاده مه که دَزُو پناه میگیرم،

سپر مه و قُدرت^b نِجات مه؛

قلعه بلند مه؛ پناهگاهِ مه و نِجات دِهِنده مه،

تُو مَره از ظَلَمِ نِجات میدی.

^۴ خُداوند ره که لایقِ حمد-و-ثنا آسته، کوی کُدُم

و ما از چنگِ دُشمنای خُو نِجات پیدا کُدُم.

^۵ چراکه جلیه های مَرگ چارَدور مَره گِرِفَتُد

^a ۲۱:۱۹ امکان دَره که مقصد ”برارِ جُلیاتِ جَتی“ بشه. بلده معلوماتِ کلوتر دَ اَوَّلِ تواریخ فصل ۲۰ آیه

^b ۲۲:۳ دَ جای «قُدرت» دَ زبونِ عبرانی «شاخ» نوشته یه.

و سیل های تباهی دَ بِلَه مه هُجُوم اُورْدُد؛
ریسپونای عالمِ مُرده ها دَ دُور مه خود ره پیچندُد
و دام های مَرگ دَ پیشِ رُوی مه ایشته شُدُد.

۶ ما دَ غَیتِ سختی-و-مُشکِلاتِ خُو خُداوند ره کُوی کُدُم
و دَ پیشِ خُدایِ خُو ناله-و-فریاد کُدُم.
اُو از جایگاهِ خُو آواز مَره شِنید
و ناله-و-فریاد مه دَ گوشِ اَزُو رسید.
۷ اوخته زمی لَرزه کده تکان خورد؛
و بُنیاد های آسمو شور خورده
از شِدَّتِ قارِ اَزُو دَ حَرکتِ اَمَد.
۸ از بینی شی دُود بُر شُد
و از دان شی آتِشِ دُوب کُننده
که از شی قوغ ها باد موشُد.
۹ اُو آسمو ره حَم کد و تاه اَمَد
و دَ تی پای شی تریکی تیره بُود.
۱۰ اُو دَ بِلَه کِرُوی^a سوار شُدده پرواز کد
و دَ بِلَه بال های باد دیده شُد.
۱۱ اُو تریکی ره دَ چارَدُور خُو سایبان جور کد،
اُورهای تریک ره که دَز شی آوها جَم اَسته.
۱۲ از روشنی حُصُورِ اَزُو

^a ۲۲:۱۱ «کِرُوی» امکان ذره که «ملاییکه مُقَرَّب» معنی پدیه. امچنان بِلده فامیدو دَ باره «کِرُوی» دَ

کتابِ خُرُوج ۲۰-۱۸:۲۵ رُجوع کُنید.

قوغ های آتش باد شد.

۱۴ خُداوند از آسمو گرگردراغ کد؛

قادِرِ مُتعال آواز خُو ره بُر کد.

۱۵ اُو تیرها ره ایله کده دُشمنان^a ره تیت پَرک کد

و آتَشک رِبی کده اونا ره دَ گلگلمیری اَندخت.

۱۶ اوخته عَوُجی های دریا دیده شد

و بُنیادِ زمی نُمایان شد،

از هِیبتِ خُداوند

و از شَمالِ بادِ بِنی ازو.

۱۷ اُو از عالمِ باله دَ کومک مه رسیده مَره گِرِفت

و از آو های کلو بُرو بُر کد.

۱۸ اُو مَره از چنگِ دُشمونِ زورنُوی مه خلاص کد،

از چنگِ کسای که از مه بد مُو بُرد؛

چون اونا از مه کده کلو زورنُو بُود.

۱۹ دَ روزی که دُچارِ بلا-و-مُصِیبت بُوَدُم، اونا دَ جان مه اَمَد،

لیکن خُداوند پُشتیبان مه بُود.

۲۰ اُو مَره بُر کده دَ جای پراخ اُورد؛

اُو مَره نِجات دَد، چراکه اُو از مه راضی بُود.

۲۱ خُداوند دَ مُطابقِ عدالت مه دَز مه اَجر دَد،

دَ مُطابقِ پاکی دِستای مه قد مه رفتار کد.

---

^a ۲۲: ۱۵ دَ جای «دُشمنان» دَ زیونِ عبرانی «اونا» نوشته یه.

۲۲ چراکه ما راه های خُداوند ره نگاه کردیم
و شیرانه از خُدای خُو رُوی گردو نَشُدیم.

۲۳ پگِ احکامِ اَزُو دَ پیشِ رُوی مه بُوده
و از دَسْتورای شی دُور نَشُدیم.

۲۴ ما دَ حُضُورِ اَزُو بے عیب بُوَدیم
و خود ره از گُناه دُور نگاه کردیم.

۲۵ پس خُداوند دَز مه اَجْر دَد، دَ مُطابِقِ عدالت مه
و دَ مُطابِقِ پاکِی دِستای مه که دَ پیشِ نظرِ اَزُو یَه.

۲۶ خُداوندا، دَ آدمِ وفادار، تُو وفاداری خُو ره نِشو مِیدی؛
دَ نفرِ بے عیب، تُو بے عیبی خُو ره نِشو مِیدی.

۲۷ دَ آدمِ پاک، پاکِی خُو ره نِشو مِیدی،
لیکن دَ آدمِ چلباز، هوشیاری خُو ره نِشو مِیدی.

۲۸ تُو قومِ مظلومِ ره نجات مِیدی،

لیکن چیمای تُو دَ آدمای کِبری-و-مغرورِ آسته تا اونا ره سرنگون کنی.

۲۹ آی خُداوند، تُو نُور مه آستی؛

خُداوند تریکی مَره دَ روشنی تبدیل مونه.

۳۰ دَ کومکِ از تُو ما دَ بِلَه لشکرِ حمله مومم

و قد تَوَكَّلْ دَ خُدای خُو دَ بِلَه دیوالِ شارِها بُر موشم.

۳۱ خُدا راه-و-طریق شی کامل آسته؛

کلامِ خُداوند خالص آسته.

أو بِلده تمامِ کسای که دَزُو پناه موبره سپر آسته.

۳۲ چُون غَیر از خُداوند، کی خُدا آسته؟

و غَیْر از خُدایِ مو، کیِ قاده-و-پناهگاهِ مو آسته؟
 ۳۳ خُدا پناهگاهِ مُسْتَحکَم مه آسته؛
 اُو راه-و-طریقِ مَره بے خطر جور مونه.
 ۳۴ اُو پایایِ مَره رقمِ پایایِ آهُو جور مونه
 و مَره دَ جایِ هایِ بلندِ ایستلجیِ مُوکنه.
 ۳۵ اُو دِستایِ مَره بلدهِ جنگِ تمرینِ میدیه
 تاکه بازوِ هایِ مه بَتنه کمونِ برونزیِ ره خَمِ بَدیه.
 ۳۶ آیِ خُداوند، تُو سپرِ نجاتِ خُو ره دَز مه دَدے
 و کومکِ ازتوِ مَره بزرگِ جور کد.
 ۳۷ زیرِ پایِ مَره بلدهِ قَدَمِ هایِ مه پِراخِ جور کدے
 تاکه پایایِ مه نَلخِشه.
 ۳۸ ما دُشمنایِ خُو ره دُمبالِ کده اونا ره نابودِ مُونم
 و تاکه نابودِ نَشُدے، پس دُور نَمُوخُورم.
 ۳۹ ما اونا ره نابودِ کدُم؛ ما اونا ره زَدُم تا دیگه باله نَشْنه؛
 اونا دَ تَیِ پایِ مه اُفتند.
 ۴۰ چُون تُو کمرِ مَره قدِ قُوتِ بلدهِ جنگِ بسته کدے
 و مُخالفایِ مَره دَ تَیِ پایِ مه اندختی.
 ۴۱ تُو گردونِ دُشمنایِ مَره دَ دِستِ مه دَدی
 و ما کسایِ ره که از مه بدِ موبُرد، نابودِ کدُم.
 ۴۲ اونا چیمِ دَ راهِ بُود، لیکنِ هیچِ کسِ نَبُود که اونا ره نِجاتِ بَدیه؛
 اونا پیشِ خُداوندِ ناله-و-فریادِ کد، ولے اُو دَزوا جوابِ نَدَد.
 ۴۳ ما اونا ره کُفته رقمِ خاکِ زمیِ نَرَمِ کدُم
 و دَ بِلَه ازوا لَغَه کده رقمِ گِلِ کُچه پایمالِ کدُم.

۴۴ تُو مَرِه از جنجالِ قَوْم مه خلاص کدی
 و مَرِه دَ عِنوانِ کِنِه مِلَّتْ ها برقرار نِگاه کدی؛
 مردُمی ره که نِمِيشَنخْتُم مَرِه خِدْمَت مُونِه.
 ۴۵ بِيگَنه گو خَم شُدِه دَ پِيش مه اَمَد
 و امی که اونا توره مَرِه مِيشَنوَه، از اَيد مه موشه.
 ۴۶ بِيگَنه گو بے روحيه شُدِه
 و از جای های مُسْتَحکم خُو قد ترس-و-لرز بُرو اَمَد.

۴۷ خُداوند زنده يه! حمد-و-ثنا دَ قاده-و-پناهگاهِ مه!
 مُتعال باد خُداي که قاده نِجات مه اَسته،
 ۴۸ خُداي که اِنْتِقام مَرِه گِرِفت
 و قَوْم ها ره زير حُکمرانی مه اُورد،
 ۴۹ خُداي که مَرِه از چَنگِ دُشمنای مه بُرو اُورد.
 خُداوندا، تُو مَرِه دَ برابرِ مُخالِفاي مه سريلند کدی
 و از دِستِ اَدَمِ ظالمِ نِجات دَدی.

۵۰ امزی خاطر آی خُداوند، تُو ره دَ مِينکلِ مِلَّتْ ها حمد-و-سپاس مُوگِيم
 و بلده ستايشِ نام تُو سرود ميخائِم.
 ۵۱ او پيروزی های بُزرگ ره نصيبِ پادشاهِ خُو مونه
 و رَحْمَتِ خُو ره دَ مَسَحِ شُدِه خُو نشو ميديه،
 دَ داوود و اولاده شی تا اَبَدُالاباد.

تورای آخرِ داوود

۲۳^۱ اینمیا تورای آخرِ داوود آسته:

”وَحیِ دَاوُودِ بَاچِه یِسّی،

وَحیِ مَرْدیِ کِه بِلندِ مَرْتبِه شُد،

وَحیِ مَسَحِ شُدِه خُدایِ یَعْقُوبِ

و سَرُودخانِ مَورِدِ پَسَنَدِ إِسْرَائیلِ؛

^۲ رُوحِ خُداوندِ از طَریقِ ازمه توره مُوگیه

و کلامِ اَزُو دَ سِرِ زِبُونِ مِه آسته.

^۳ خُدایِ إِسْرَائیلِ توره کُفت،

قَادِه-و-پِناهاگِه إِسْرَائیلِ دَزِ مِه کُفت:

’کسی کِه دَ بِلِه مَرْدُمِ عَادِلانِه حُکمرانی کِنه

و دَ خُدا-ترسیِ پادشاهی کِنه،

^۴ اُو رَقْمِ رُوشنیِ صُبحِ آسته،

رَقْمِ آفتوی کِه دَ یِگِ صُبحِ بے اُورِ بُرِ مُوشه،

رَقْمِ رُوشنیِ بعدِ از بارو

کِه علفِ رِه از زمی سَوزدلجی مُونه.

^۵ آیا خانوار مِه دَ حُضُورِ خُداوندِ امی رَقْمِ نیبیه؟

چُونِ اُو قَدِ ازمه عَهْدِ اَبَدیِ بَسْتِه کَدِه

کِه از هر نِگاهِ با ترتیبِ و مُسْتَحکَمِ آسته.

آیا اُو باعِثِ نُمُوشه کِه تمامِ کامیابی مِه

و تمام آرزوهای مه دَ ثمر برسه؟
 ۶ لیکن آدمای شیرین-و-بدکار رقم خار های آسته که دُور آندخته مُوشه،
 چراکه اونا قد دست گِرِفته مُوشه.
 ۷ کسی که میخایه دزوا دست برنه،
 باید یگ اسباب آینی یا یگ چپو نیزه ره استفاده کنه.
 اونا دَ امونجی که آسته دَ امونجی سوختنده مُوشه.”

نفرای جنگی داوود

۸ نام های مردای دلیر-و-جنگی داوود اینیا آسته: یوشیب-بَشَبَتِ تَحَكِمُونی که سرکرده قومندانان بود، اُو نَبِرَه خُو ره دَ خِلَافِ هشت صد نفر باله کد و اونا ره دَ یگ زمان کُشت.
 ۹ بعد ازُو العازار باچه دودو نوسه آخوخی بُود. وختیکه داوود فَلَسطِینِیای ره که دَ اونجی بلده جنگ جَم شُدُ دَ مَبَارِزه طلب کد، العازار یکی امزُو سه نفر دلیر-و-جنگی بُود که قد داوود قتی اَمُدُد. مردای اسرائیل عَقَبِ نَشِینِی کد، ۱۰ لیکن العازار ایسته شُده قد فَلَسطِینِیا جنگ کد تا غَیْتِیکه دست شی منده شُد و شمشیر دَ دست شی چسپید. خُداوند دَ امزُو روز یگ پیروزی کُنه نصیبِ ازوا کد. اوخته لشکر دُوباره دَ پیشِ ازُو اَمُد، لیکن فقط بخاطرِ لُج کدون کُشته شُده‌ها.
 ۱۱ بعد ازُو شَمَه باچه آگه هَراری بُود. وختیکه فَلَسطِینِیا دَ لِحی جَم شُد، دَ جای که یگ پَئی زمی پُر از عَدَس بُود؛ لشکرِ اسرائیل از پیشِ فَلَسطِینِیا دُوتا کد، ۱۲ لیکن شَمَه دَ مینکلِ امزُو پَئی زمی ایسته شُده اُو ره نگاه کد و فَلَسطِینِیا ره شکست دَد. دَ امزی رقم خُداوند یگ پیروزی کُنه نصیبِ ازوا کد.

۱۳ دَ دُورونِ جَم کدون حاصِلَاتِ سه قومندان از جُمَلِه سی قومندان تاه شُده دَ غَارِ عَدْلَام دَ پیشِ داوود اَمُد؛ دَ امزُو غَیْتِ یگ لشکرِ فَلَسطِینِیا دَ دَرَه رِفَائِمِ خِیمه زُدُد.
 ۱۴ داوود دَ اُو زَمَان دَ پناهگاهِ خُو بُود و پیره‌دارخانه فَلَسطِینِیا دَ بَیت-لَحَمِ قرار دَشت.

۱۵ داوود هوس كده گُفت: "كشكِه يِگو كس از چاهي كه دَ نَزديكِ درگِه بِيَت-لَحَمِ استه دَز مه آو بيره تا وُچي كُنم." ۱۶ اوخته امو سِه نفرِ دلير-و-جنگي لشكرِ فَلَسْطِينِيَا ره از مينكل شي شتق كده از چاهي كه دَ نَزديكِ درگِه بِيَت-لَحَمِ بود آو كَشِيد و گِرِفْتِه دَ پيشِ داوود اُورد؛ ليكن داوود آو ره وُچي نَكَد، بَلِكِه آو ره دَ عِنوانِ هديه بَلدِه خُداوند لَوو كد ۱۷ و گُفت: "آي خُداوند، از مه دُور بَشه كه اي كار كُنم! آيا اي خُونِ امزي مَرْدايِ نَبِيه كه جان خُو ره دَ خطرِ اَندخته رِفْتُد؟" امزي خاطر آو نَخاست كه آو ره وُچي كنه. امي كاراي بود كه امو سِه نفرِ دلير-و-جنگي انجام دَدَد.

۱۸ اَبِيشايِ بَرارِ يُوآبِ باچه صَرُويه سَر كَرْدِه امزُو قَوْمَنَدانَا بُوَد. † آو قَد نَبِيزه خُو دَ خَلَافِ سِه صَد نفرِ جنگ كده اونا ره كُشت و رَقَمِ امزُو سِه نامتُو شُد. † ۱۹ آو نامتُو تَرَبِنِ امزُو سِه بُوَد و قَوْمَنَدانِ ازوا شُد، ليكن دَ سِه نفرِ اَوَّلِ نَمِيرَسِيد.

۲۰ بِنِيَاهِ باچه يَهُوِياداعِ يِگِ مَرْدِ دليرِ از قَبَصْتِيلِ بُوَد كه كاراي كنه كُد؛ آو دُو باچه اَرِيئِيلِ مَوآبِي ره كُشت و دَ يِگِ رُوزِ بَرَفِي دَ يِگِ چُقُورِي تاه شُدِه يِگِ شِيرِ ره از بَيْنِ بُرْد. ۲۱ آو يِگِ مَرْدِ خُوش-اَندامِ مِصرِي ره ام كُشت. امو مَرْدِ مِصرِي دَ دِسْتِ خُو يِگِ نَبِيزه دَشْت، و لِه بِنِيَاهِ قَدِ يِگِ سَوْتِه چِيو دَ جَنگِ ازُو رِفْت و نَبِيزه ره از دِسْتِ امزُو مِصرِي گِرِفْتِه آو ره قَد نَبِيزه خُودِ شي كُشت. ۲۲ امي كاراي بُوَد كه بِنِيَاهِ باچه يَهُوِياداعِ اَنجامِ دَد و رَقَمِ امزُو سِه نفرِ دلير-و-جنگي نامتُو شُد. ۲۳ آو دَ مِينكَلِ امزُو سِي نفرِ نامتُو صَاحِبِ اِحْتِرامِ شُد، ليكن دَ سِه نفرِ اَوَّلِ نَمِيرَسِيد و داوود آو ره قَوْمَنَدانِ مَحَافِظِينِ خُو مُقَرَّرِ كد.

۲۴ اِينِي كَسَا شَامِلِ امزُو سِي نفرِ بُوَد:

عَسائِيلِ بَرارِ يُوآبِ،

اَلْحانانِ باچه دودويِ بِيَت-لَحَمِي،

۲۵ شَمِيه خَرُودِي،

† ۱۸: ۲۳ دَوْمِ سَمُوئِيلِ. ۱۸: ۲۳ † ۱۸: ۲۳ دَوْمِ سَمُوئِيلِ. ۱۱-۸: ۲۳

- إلیقای حَرودی،
 ۲۶ حَالِصِ فَلَطٰی،
 عیرا باچه عِقِیشِ تَقْوَعٰی،
 ۲۷ اَبِیْعِزْرِ عَنَّا تَوٰتٰی،
 مِیونای حوشاتی،
 ۲۸ صَلْمُونِ اَخُوخٰی،
 مِهرای نِطوفاتی،
 ۲۹ حَالِبِ باچه بَعِنِه نِطوفاتی،
 اِتای باچه رِیبای از جِبْعِه بِنِیامین،
 ۳۰ بِنِیایِ پِرِعاتونی،
 هِدّای از تَنگی های جَاعَش،
 ۳۱ اَبُوعلبونِ عَرَباتی،
 عَزْمَاوَتِ بَرَحومی،
 ۳۲ اَلِیْحَبای شَعَلبونی یکی از باچه گونِ یاشن،
 یوناتان ۳۳ باچه شَمِه هَراری،
 اَخِیامِ باچه شاررِ هَراری،
 ۳۴ اَلِیْفِلِطُ باچه اَحْسَبای مَعکاتی،
 اَلِیْعَامِ باچه اَخِیتوْفَلِ چیلونی،
 ۳۵ حِصْرای کَرْمَلٰی،
 پَعْرای اَرَبی،
 ۳۶ یِگالِ باچه ناتان از صوبه،
 بانی جادی،
 ۳۷ صَالِتی عَمونی،

نَحْرَایِ بئِیروتی سِلَاح-بَرْدَارِ یوآبِ بَاجِه صُرُوبِه،

۳۸ عِیرایِ یَتَری،

گَارِبِ یَتَری

۳۹ و اوربایِ حَتی.

جُمْلَه سی و هفت نفر.

داوود سرشماری مونه

۲۴

۱ آتِشِ قَارِ خُداوندِ بَسْمِ دَ ضِدِّ إِسْرَائِیلِ دَرِ گِرِفْتِ، چُونِ أُو دَاوُودِ رِه دَ
خِلَافِ اَزْوَا بَالِه کَد و گُفْت: "بُورُو، إِسْرَائِیلِ و یَهُودَا رِه سَرشُماری کُو." ^a
۲ پس پادشاه دَ یوآبِ قَوْمندانِ لَشکرِ خُو که قَد شِی قَتی بُود گُفْت: "بُورُو، دَ مِینکَلِ
تَمَامِ طایِفَه هایِ إِسْرَائِیلِ اَز دَانِ تا بئِیرِشَبِیعِ بَگَرْدِ و مَرْدُمِ رِه سَرشُماری کُو تا تَعْدَادِ مَرْدُمِ
رِه بَدَنَم." ^۳ یوآبِ دَ پادشاه گُفْت: "خُداوند، خُدایِ تُو تَعْدَادِ مَرْدُمِ رِه صَد بَرابَرِ کَلوَتَرِ
کنه و چِیمایِ بَادارِ مِه پادشاهِ اِمِ ای رِه بَنگَرِه! لَیکِنِ چِرا بَادارِ مِه پادشاهِ مِیخِیاهِ کِه ای
کارِ رِه کَنه؟" ^۴ مَگَمِ تَوَرِه پادشاهِ دَ بَلِه یوآبِ و قَوْمندانایِ لَشکرِ زورِ شُد. پس یوآبِ
و قَوْمندانایِ لَشکرِ اَز پِیشِ پادشاهِ رَفْتِ تا مَرْدُمِ إِسْرَائِیلِ رِه سَرشُماری کَنه. ^۵ اُونَا اَز
دِریایِ اَرْدُنِ تِیرِ شُد و دَ نَزْدِیکِ عَرَوَعِیرِ، دَ طَرَفِ رَاسْتِ شاری کِه دَ مِینکَلِ دَرِه جَادِ
سُونِ یَعزِیرِ اَسْتَه خَیمَه زَد. ^۶ بَعْدِ اَزْوَ اُونَا دَ جَلَعَادِ و سَرزَمِینِ تَحْتِیم-حُدْشِی رَفْتِ و
اَزْوَ نَجِی دَ دَان-یَعِنِ اَمَدَه طَرَفِ صَیدونِ دَوَرِ خورْدِ ^۷ و دَ قَلْعَه صُورِ و تَمَامِ شَارایِ جَوِبا
و کِنَعانِیا رَفْتِ و دَ جَنُوبِ یَهُودَا تا بئِیرِشَبِیعِ اَمَد. ^۸ پس وختیکه اُونَا دَ تَمَامِ سَرزَمِی
گَشْت، اُونَا بَعْدِ اَز نُه مَاهِ و پِیستِ رِوزِ دُوبارَه دَ اَوْرُشَلِیمِ اَمَد. ^۹ یوآبِ تَعْدَادِ مَرْدُمِ رِه

^a ۲۴:۱ امکان دره که امی آیه اینی رقم فامیده شنه: آتِشِ قَارِ خُداوندِ بَسْمِ دَ ضِدِّ إِسْرَائِیلِ دَرِ گِرِفْتِ،

چُونِ یَگُو چِیزِ دَاوُودِ رِه اَز دَرُونِ شِی اُشْتَکِ کَدَه دَ خِلَافِ اَزْوَا بَالِه کَد و گُفْت: "بُورُو، إِسْرَائِیلِ و یَهُودَا
رِه سَرشُماری کُو." دَ اَوَّلِ تَوَارِیخِ فَصْلِ ۲۱ آیه ۱ رُجوعِ کِنِید.

که سرشماری شدد د پادشاه گُفت: از اسرائیل هشت صد هزار مردِ جنگی شمشیرزن بود و از یهودا پنج صد هزار مرد.

۱۰ داوود بعد از سرشماری کدونِ مردُم خود ره د دِل خُو ملامت کد. پس داوود د خُداوند گُفت: ”امی کار ره که کدیم، گناهِ عَدَر کته ره مُرتکِب شُدیم. آلی ای خُداوند، خاهش مُونُم که گناهِ خِدمتگار خُو ره بُبَخش، چراکه ما عَدَر یگ کارِ اَحْمقانه کدیم.“
۱۱ صَباح گاهِ روزِ دِیگه شی وختیکه داوود از خاو باله شد، کلامِ خُداوند د جادِ نبی که بلده داوود پیشگویی موكد، آمده گُفت: ۱۲ ”بورُو و د داوود بگی که خُداوند اینی رقم موكیه، ما سه چیز ره د پیش تُو میلُم؛ تُو یکی ازوا ره اِنْتِخاب کُو و ما او ره د حق تُو انجام میدیم.“ ۱۳ پس جاد د پیش داوود رفته دزو گُفت: ”هفت سال قحطی د سرزمین تُو بییه؟ یا سه ماه از پیش دُشمنای خُو دوتا کنی و اونا تُو ره دُمبال کنه؟ و یا بلده سه روز سرزمین تُو د مَرَضِ وُبا گِرِفْتار شُنه؟ آلی فکر کُو و تصمیم بگیری که ما د امزُو که مَره ریی کده چی جواب بئرم.“ ۱۴ داوود د جاد گُفت: ”سخت بیچاره شُدیم. بهتر آسته که د دِستِ خُداوند بفتی، چون رَحْمَتِ ازُو بزرگ آسته؛ ولے نیل که د دِستِ اِنسان بفتُم.“

۱۵ پس خُداوند مَرَضِ وُبا ره امزُو صُبح تا وختِ تعیین شُده د بِلَهِ اسرائیل ریی کد و هفتاد هزار نفرِ قَوْمِ از دان تا بئیرشَبَع مُرد. ۱۶ وختی ملایکه دِست خُو ره د بِلَهِ اورشَلیم دراز کد تا او ره بیخی تَباه کنه، خُداوند رَحْم کده دَمِ بلا ره گِرِفْت و د ملایکه که مردُم ره از بین موبُرد گُفت: ”بس آسته! دِست خُو ره بگیری.“ د امزُو غَیت ملایکه خُداوند د نزدیکِ خرمونجوی آرونه یبوسی بود. ۱۷ وختی داوود امُو ملایکه ره که مردُم ره میزد دید، او د خُداوند گُفت: ”توخ کُو، ما گناه کدیم؛ خطا از مه سر زده؛ ولے امی گوسپندو^a چیز کار کده که د بلا گِرِفْتار شُده؟ پس لُطفاً ببیل که دِست تُو د بِلَهِ ازمه و د بِلَهِ خاتوارِ آته مه دراز شُنه.“

^a ۱۷: ۲۴ «گوسپندو» یعنی «مردُم».

داوود یگ قربانگاه آباد مونه

۱۸ د امرؤ روز جاد د پیش داوود آمد و دز شی گفت: ”بورؤ، یگ قربانگاه بلده خداوند د بله خرموجوی آرونه بیوسی آباد کؤ.“ ۱۹ پس داوود مطابق گفته جاد، امرؤ رقم که خداوند امر کد، رفت. ۲۰ وختی آرونه توخ کد و دید که پادشاه و خدمتگاری شی سون ازو مییه، آرونه رفت و د پیش پادشاه خود ره قد روی خو د زمی اندخت ۲۱ و آرونه گفت: ”چطور که بادار مه پادشاه د پیش خدمتگار خو آمده؟“ داوود گفت: ”آمدیم تا خرموجوی ره از تو بخرم و یگ قربانگاه بلده خداوند آباد کنم تا مرض و با از بله مردم دور شنه.“ ۲۲ آرونه د داوود گفت: ”بادار مه پادشاه هر چیزی که د نظر شی خوب معلوم موشه، بگیره و تقدیم کنه. اینه، گاو ها بلده قربانی سوختنی، چپر و یوغ گاو ها ام بلده هیزم حاضر آسته.“ ۲۳ ای پادشاه، آرونه پگ امزی چیزا ره دز تو میدیه.“ امچنان آرونه د پادشاه گفت: ”دعا مونم که خداوند، خدای تو قربانی تو ره قبول کنه.“

۲۴ لیکن پادشاه د آرونه گفت: ”نه، ما اونا ره د هر قیمت که تو بگی، دمرو قیمت از تو میخرم؛ ما بلده خداوند، خدای خو قربانی سوختنی بدون قیمت تقدیم نمونم.“ پس داوود خرموجوی و گاو ها ره د پنجاه مثقال نقره خرید. ۲۵ و داوود د اونجی یگ قربانگاه بلده خداوند آباد کد و قربانی های سوختنی و قربانی های سلامتی تقدیم کد. اوخته خداوند دعای ازو ره بلده سرزمین شی قبول کد و مرض و با از اسرائیل دور شد.